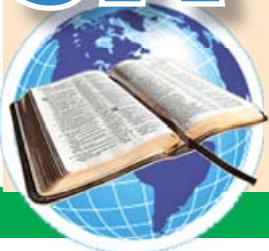

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№2 (125)
ЛЮТИЙ
2015 РОКУ**

У ВАШИНГТОНІ ЗАНЕПОКОЄНІ РЕЛІГІЙНИМИ УТИСКАМИ НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ УКРАЇНИ

Напередодні Національного молитовного сніданку у Вашингтоні в будівлі конгресу США відбувся круглий стіл на тему релігійних переслідувань на окупованих територіях України.

Захід був організований за підтримки християнської місії «Євразія» та організаторів постійного діючого круглого столу з міжнародної релігійної свободи, повідомляє Інститут релігійної свободи.

У засіданні взяли участь експерти та політики з України та США, зокрема конгресмени від Арізони Трент Френкс, депутати Верховної Ради України та німецького бундестагу, пастори і служителі з євангельських церков України, Середньої Азії та США.

«Факт обговорення на круглому столі питань щодо обмежень релігійної свободи та утисків прав віруючих у Криму і на окремих територіях Донбасу, підконтрольних бойовикам, показує на те, що цим питанням надаватиметься увага і підтримка на міжнародному рівні», — поділився враженнями голова правління ІРС Олександр Заєць.

Під час свого виступу керівник Інституту релігійної свободи навів факти цілеспрямованих переслідувань віруючих з боку сепаратистів на сході України, а також пояснив, з якими проблемами стикнулися

українські церкви в окупованому Криму.

«Уперше на такому представницькому рівні були порушені проблеми обмеження релігійної свободи, насильства і вбивств стосовно релігійних груп на окупованих територіях України», — заявив депутат Верховної Ради України, служитель Союзу ЄХБ України Павло Унгурян.

Водночас депутат бундестагу ФРН пастор Франк Хайнріх нагадав про резолюцію Парламентської Асамблеї Ради Європи від 29 січня 2015 року щодо необхідності захисту християн в Європі і на Близькому Сході.

«Події в Україні стривожили не тільки сусідні держави і політиків, які втягнуті у цей конфлікт, але також глобальну християнську спільноту. У багатьох дискусіях розмова сфокусована не лише на конфлікті між Росією та Україною, мова йде також про конфлікт між Євразією та Європою,

Росією та Заходом, православним «Руським світом» і секуляризованою протестантсько-католицькою цивілізацією, православними цінностями та універсальними правами людини, традиційним порядком та свободою», — наголосив у своїй доповіді віце-президент Асоціації «Духовне відродження» професор Михайло Черенков.

У дискусії під час круглого столу взяли участь українські пастори Ігор Бандура та Петро Дудник. Учасники заходу детально ознайомилися зі становищем церков і умовами релігійної діяльності віруючих на окупованих територіях України, обговорили можливі шляхи допомоги християнам в Криму та на Донбасі.

Учасники зустрічі закликали християн всього світу молитися про мир в Україні та підтримувати переслідуваних одновірців.

Фото: **Сергій Демидович.**

СТРАЖДАННЯ В ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА

Михайло Мокієнко

Перш ніж зробити найвеличніший подвиг, Ісус зійшов на три сходинки до низу.

Перша сходинка — Він народився. Це нас тішить, однак для Нього це було приниженням. Навіть якби Ісус народився в найкращих умовах на землі, то, порівняно з небом, різниця була б невимірною. Але Він народився в маленькому містечку, у непростих умовах. І це було приниженням, це був перший крок Його страждань.

Друга сходинка — Він пішов на хрест. І все при цьому було пов'язане зі стражданням. На Нього чинився неймовірний психологічний тиск. Були поставлені під сумнів Його три функціональні характеристики — Його служіння як Царя (напис, що Він — Цар юдейський, був зроблений з насмішкою); Його роль як Пророка (коли Його били, то вимагали сказати, хто Його вдарив); Його роль як Священника: «Інших спасав, чому не можеш Себе спасти?».

Крім цього всього, Він зійшов у найнижчі місця землі. Нам важко це зрозуміти, але це була ще одна сходинка до приниження.

Потім звершилася грандіозна подія — Він воскрес! Це був перший крок до Його возвелечення. Другий крок — написано, що Він вознісся у славі. І третій — що Він гряде, гряде у славі. Апостол Петро написав: «Тому, отже, що Христос страждав тілом, ви теж озбройтеся тією самою думкою, а саме: хто страждав тілом, той перестав гіршити» (1 Петра 4:1).

Поміркуймо над питанням страждань. Це питання притаманне Україні, природне

для неї. Останнім часом дуже багато хвороб, багато подій, які нас аж ніяк не тішать, багато страждань, багато муки.

Але подивімося на страждання через призму наведеного тексту. Біль та страждання — це частина покликання християнина. Людина, яка була створена для вічного щасливого спілкування з Богом, відрізняла себе від цього спілкування і тим прикрела себе через гріхопадіння на вічне страждання.

СТ. 3

РІК ПОТЯСІНЬ

Уперше за роки незалежності України не всі пастори Донецчини і Луганщини змогли приїхати на звітну конференцію — завадили бойові дії. Саме у зв'язку з подіями на Сході річні звітні конференції цих двох областей об'єднали. Отож у Красноармійську 31 січня 2015 року зібралося близько 80 служителів.

На початку служіння Словом Божим поділився старший пресвітер церков ХВЕ Дніпропетровщини єпископ Михайло Мокієнко. Далі старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Донецької області Анатолій Безкровний розпочав інформаційну частину. Зокрема він повідомив, що за останній рік з церковних громад області виїхали 320 членів — здебільшого переселенці з територій, окупованих сепаратистами «ДНР» (до цього в області налічувалося понад три тисячі християн віри євангельської). Водне хрещення у 2014-му прийняли 98 осіб. На відміну від Луганщини, у Донецькій області церкви працюють стабільніше, однак дві невеликі громади припинили своє функціонування через те, що їхні члени виїхали з окупованих територій.

З інформацією про стан справ у Луганській області ознайомив старший пресвітер Ростислав Величко. В області відкрито працюють лише церкви на звільнених українськими військами територіях — у Северодонецьку, Кремінній, Лисичанську. Віруючі, які не виїхали з окупованих територій, збираються по домівках. За можливості виїжджають на вільну територію, щоб доставити через блокпости допомогу для нужденних — хліб, продукти першої необхідності та речі. Тобто церква активно включилася у соціальну допомогу людям, які перебувають на окупованій території.

Під час конференції з великою вдячністю говорили про допомогу, яку надають віруючі з різних регіонів, а особливо із Західної України. Завдяки їм донецькі та луганські церкви можуть ділитися допомогою з голодними і нужденними людьми.

Сьогодні навіть влада звертається за допомогою до церкви. І в міру сил християни віри євангельської забезпечують потерпілих одягом, продуктами, медикаментами, допомагають фінансово. Та головне — це, звичайно, слово про Христа. Як відомо, після звільнення Слов'янська на відбудову міста приїжджали бригади з Рівненщини та інших областей. Загалом у цьому служінні взяли участь близько півтори сотні братів.

Зі словом підтримки до учасників конференції звернувся старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Він послужив і на вечірньому богослужінні Красноармійської церкви, на яке зійшлися євангельські християни з різних

церков і деномінацій. Разом вони молилися і дякували за Слово.

А 1 лютого Михайло Паночко разом з Анатолієм Безкровним навідав Слов'янськ. «Дороги там дуже розбиті, але ми спокійно доїхали до Слов'янська, де взяли участь у богослужінні в церкві «Преображення», пастором якої є Олександр Павенко, — розповідає старший єпископ. — Це той пастор, двох синів якого (Альберта і Рувима) разом з двома дяконами (Володимиром Величком та Віктором Брадарським) закатували бойовики «ДНР» влітку минулого року».

У Слов'янську старший єпископ поспілкувався із вдовою та дітьми Віктора Брадарського, мав бесіду з братерською радою, разом з Володимиром Соловйовим (пастором ще однієї слов'янської церкви — «Нове життя») здійснив екскурсію містом, що постраждало унаслідок бойових дій.

«Впадає у око ненависть терористів до наших братів-підприємців, чий бізнес бойовики старалися зруйнувати до основи, — розповідає Михайло Паночко. — Саме так постраждало меблеве підприємство родини пастора Олександра Павенка: частину оснащення «ДНРовці» пограбували і вивезли, а що не змогли вивезти — обстріляли і вщент розгромили. При цьому будівлі навколо цехів залишилися майже неушкодженими, значить — стріляти цілеспрямовано. Віруючі церков ХВЕ у Слов'янську мали успіх як духовний, так і матеріальний, і, очевидно це викликало таку сильну злобу і заздрість у тих, хто незаконно підняв зброю, і тих, хто духовно підтримував і благословляв на такі злочинні дії».

Сьогодні віруючі церкви «Преображення» дякують Богу за те, що Він зберіг їхній дім молитви. Сепаратисти лише пограбували телерадіостудію і забрали комп'ютерну техніку. Нині служителі вже відновили радіотрансляцію християнських передач.

Під час богослужіння там по-особливому моляться за мир. Люди хочуть одного — щоб закінчилася війна і швидше загоїлися рани цієї землі.

chve.org.ua.

ОЧІЛЬНИКИ ЦЕРКОВ ВОЛИНІ ЗАКЛИКАЛИ ХРИСТИЯН БОРОНИТИ СВОЮ ДЕРЖАВУ

З огляду на військові загрози, які постали перед Україною, Волинська рада Церков (ВРЦ) висловила підтримку Указу Президента України, який спрямований на посилення обороноздатності та на захист суверенітету, цілісності та незалежності України.

«Для перемоги над агресором потрібна консолідація влади та усього суспільства разом з церквами. Перемога здобувається спільними зусиллями — і тих, хто воює в зоні АТО, і тих, хто працює волонтерами на мирній території для забезпечення війська усім необхідним. Ніхто не може залишатися осторонь боротьби заради свободи та свого майбутнього. Ми визнаємо право людини та держави боронитися від загарбників, які замислили зло, сіючи смерть, горе та слюзи на нашій землі. Разом з тим ми заявляємо, що Христова Церква покликана сіяти мир серед людей, закликати до любові та прощення, благословляти, а не проклинати, робити добро усім», — йдеться у заяві Волинської ради Церков.

Очільники Церков Волині закликають християн «не залишатися байдужими та боронити свою державу у міру своїх релігійних переконань та спроможності».

«Заради спільної перемоги хтось піде до війська, а хтось нехай посильно працює, допомагаючи армії: капеланством, волонтерством, милосердним служінням у шпиталях, родинам військовослужбовців та постраждалих від військових дій. Молімося за мир у державі, за перемогу добра над злом, за утвердження справедливості та свободи! Молімося за всіх військових, що заради нас віддають своє життя!», — закликають церковники Волині.

До волинської Ради Церков входить духовенство УПЦ (МП), УПЦ (КП), УГКЦ, РКЦ, церков християн віри євангельської, євангельських християн-баптистів, адвентистів сьомого дня.

PICU.

РАДА ЦЕРКОВ НЕГАТИВНО ОЦІНЮЄ РІШЕННЯ ВР ЛІКВІДУВАТИ КОМІСІЮ З ЗАХИСТУ СУСПІЛЬНОЇ МОРАЛІ

Верховна Рада прийняла закон про ліквідацію Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі. За це рішення 10 лютого 2015 року проголосували 245 парламентарів, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Під час розгляду цього питання у сесійній залі парламенту ніхто з депутатів не виступив проти зазначеної ініціативи. Представники парламентської коаліції активно виступали за ліквідацію Комісії, пояснюючи це існуванням інших органів влади у цій сфері та

бажанням заощадити бюджетні кошти. «Ліквідація Національної комісії з питань моралі є також вимогою коаліційної угоди, і цей законопроект був внесений на вимогу громадських організацій, які вимагали ліквідувати таку комісію як безглузду. Я хочу наголосити на тому, що абсолютно не йдеться про припинення державного контролю за питаннями захисту суспільної моралі, навпаки, цей державний контроль тільки посилюється», — заявила з парламентської трибуни автор законопроекту № 1647 Ольга Червакова (фракція БПП).

На відміну від цього, Головне науково-експертне управління Верховної Ради зауважило, що цей закон містить «ризик надмірної лібералізації сфери обігу і поширення в українському суспільстві продукції сексуального чи еротичного

характеру, а також продукції, що містить пропаганду культу насильства, жорстокості, порнографії тощо».

У підсумку закон про ліквідацію Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі підтримали 104 депутати з фракції «Блок Петра Порошенка», 42 голоси дав «Народний фронт», 25 — «Самопоміч», 20 — «Опозиційний блок», 18 — Радикальна партія О. Ляшка, 13 — ВО «Батьківщина», 11 — група «Воля народу», 12 — позафракційні депутати.

Проти проголосували лише депутати Павло Унгурян, Георгій Логвинський («Народний фронт») та Михайло Папів («Опозиційний блок»).

Як повідомляє ІРС, ухвалений закон надає можливість без висновку Комісії розповсюджувати продукцію сексуаль-

ного чи еротичного характеру, зокрема друковану та поліграфію. Видовищні заходи такого характеру так само зможуть проводитися без державного нагляду з боку Комісії.

Без висновку Комісії буде також дозволено продаж, прокат та публічну демонстрацію у кінотеатрах та відеозалах аудіо-, радіо-, кіно-, відеопродукції сексуального характеру чи з елементами еротики.

У зв'язку з цим Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій висловила стурбованість відсутністю діалогу з Верховною Радою з цієї та іншої проблематики. Глави Церков і релігійних організацій напередодні голосування звернулися до парламентських фракцій з проханням не підтримувати цей законопроект задля того, щоб про-

вести широке громадське обговорення доцільності ліквідації Комісії з питань захисту суспільної моралі.

Оскільки депутати проігнорували цю пропозицію, Всеукраїнська Рада Церков буде просити Президента України не поспішати з підписанням ухваленого закону задля проведення обговорення у форматі круглого столу, щоб можна було врахувати думку широкої громадськості, а не лише медіабізнесу.

Як наголошують в ІРСі, вперше питання про ліквідацію Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі було порушене в рамках так званої «адміністративної реформи», яку проводив режим Януковича наприкінці 2010 року. Проте Верховна Рада минулого скликання не наважилася ухвалити таке рішення.

МІНОБОРОНИ РОЗПОЧАЛО СТВОРЕННЯ КАПЕЛАНСЬКОЇ СЛУЖБИ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Міністерство оборони України затвердило Положення про службу військового духовенства (капеланську службу) у Збройних Силах України. Наказ № 40 від 27 січня 2015 року, який підписав Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак, спрямовано на реєстрацію до Міністерства юстиції, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Створення капеланської служби передбачається не тільки у війську, але також у Національній гвардії та Державній прикордонній службі. Про це йдеться в Розпорядженні Кабміну України від 02.07.2014 року № 677-р.

При цьому ініціативу на себе взяло Міні-

стерство оборони України, яке протягом шести місяців готувало та узгоджувало з різними інстанціями та посадовими особами відповідне положення. Про завершення цього процесу повідомив полковник Руслан Коханчук, старший офіцер відділу роботи з громадськими, релігійними організаціями та шефських зв'язків департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України.

Положення визначає, що «основним призначенням військового священика (капелана) є релігійна опіка особового складу Збройних Сил України та членів їх сімей з метою заохочення, поглиблення релігійного життя, сприяння укріпленню позитивних рис характеру та моральних цінностей».

Передбачається, що священнослужителі, які запропоновані релігійними організаціями та успішно пройшли відбір, працевлаштовуються з укладенням трудових договорів на посади у Збройних Силах України. Вони належатимуть до духовного персоналу та матимуть статус військових священиків (капеланів) з відповідними правами.

З метою організації діяльності військових священиків (капеланів), їх всебічного забезпе-

чення, обліку та звітності очікується, що у складі Міністерства оборони України буде створено головний підрозділ відповідного профілю. Будуть утворені також територіальні підрозділи служби військового духовенства.

Відповідно до Положення, військовим священиком (капеланом) може бути громадянин України, який відповідає таким вимогам:

- ✓ є священнослужителем релігійної організації, представленої в Раді у справах душпастирської опіки при Міноборони України;
- ✓ має не менш як три роки досвіду діяльності священнослужителя;
- ✓ рекомендований керівником релігійної організації для здійснення служіння серед особового складу Збройних Сил України;
- ✓ успішно пройшов навчання основ військової справи, військово-гуманітарної та військово-психологічної підготовки та отримав відповідний документ;
- ✓ має духовну освіту;
- ✓ володіє державною мовою;
- ✓ визнає Кодекс військового священика (капелана).

У документі також врегульовано механізм взаємовідносин між капеланами та військовим командуванням, а також визначені права і обов'язки військових священиків.

Нагадаємо, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій протягом останніх років неодноразово наголошувала на необхідності «запровадити інститут військового капеланства (душпастирства) в Збройних Силах України та інших військових формуваннях».

ЧАС ПОЛІТОЛОГІВ ТА ЕКСПЕРТІВ МИНУВ

ЗМІ, Інтернет та ефір в ці дні сповнені дуже різних оцінок розвитку подій у взаємовідносинах між Україною та Росією. Більшість з людських думок глибоко песимістичні. У кращому разі, фахівці-суспільствознавці стверджують, ніби влада робить не те, що потрібно. Тоді виникає питання: чому всі «раціоналізаторські пропозиції» ллються у вуха і очі народу країни, а не лягають на робочі столи Президента, голів парламенту і уряду, галузевих міністрів і депутатів.

У багатоголосі думок чутні і прямо ворожі голоси. Голоси піднебесся. Недавно я почув, як якась жінка посилалася на «пророцтво» Ванги про Україну. Ні часу, ні можливості заперечити їй у мене не було. Але наступного дня Святий Дух попередив мене про долю людей, які вірять подібним маніпуляціям.

Господь нагадав мені два абсолютно різні факти з різних епох. Почну зі Святого Письма. У Другій книзі царів описана «остання крапля» відступництва Саула.

Втративши Божу прихильність, цар Ізраїлю в розпачі звертається до чаклуни в пошуках Божої відповіді про результат військової кампанії і свою особисту долю. Саул загинув наступного дня після зустрічі з викликаним ворожою пророком Самуїлом. Усе сталося за словом пророка. Але залишається глибокий сумнів у тому, чи могла служниця диявола, навіть у ті давні часи, викликати дух Божого чоловіка.

До «прогнозів» баби Ванги біблійний прецедент царя Саула має пряме духовне відношення. Насамперед болгарська чаклуна, яка наприкінці епохи комунізму стала відома у багатьох країнах і привернула до себе пильну увагу голодної за надприродним радянської публіки, давно мертва. Хтось із спільників баби Ванги з її диявольського ремесла зваблювання викликав дух вішунки. Ось тут-то добра болгарська бабуса і висловила все, що її духовний бос з піднебесся думає про нашу країну і її майбутнє...

Глибоке співчуття викликають у мене і той знавець духовного світу, хто звер-

тався до вішунки, і люди, які повірили пекельному передбаченню.

Без звернення до Ісуса Христа тим людям уготована доля Саула і їхньої незрячої улюблениці. І справа тут зовсім не у фізичній сліпоті Ванги, а в духовній сліпоті і самої вішунки, і її шанувальників. Саме за небажання прозріти, на відміну від фізично сліпого, але зрячого духовно Вартимея, і прийде на них Божий суд. Легковірна готовність слухати будь-який негатив про себе самих і свою країну викриває рабську свідомість людей, які вірять згаданим вигадкам.

Згадаймо відомий історичний факт про серйозну пропагандистську кампанію британської розвідки в роки Другої світової війни проти Німеччини. Англійцям було добре відомо про панічні заборони вищого командування вермахту. Німецький генералітет того часу шукав скрізь і всюди знамень і пророчих вказівок про кінець війни та історичну долю своєї країни. Зрозуміло, гітлерівські офіцери після ганебної Берлінської конференції, яка поставила п'ятидесятницький рух у німецькій Церкві під державну заборону, і не думали звертати свої погляди і серця до пророків Бога живого і щирого. Керівництво країни оточило себе всілякими медіумами, ворожбитами та іншими духовними

брехунами. У Німеччині воєнних років виходив окультистський журнал «Зеніт». Його завданням було підтримання бойового духу солдатів і офіцерів вермахту за допомогою передбачень служителів піднебесся.

Англіїці прекрасно вивчили зміст, стилістику і духовну сутність видання і випустили на німецький ринок друкованої продукції річну передплату журналу з передбаченнями і пророчтвами про неминучу поразку німецької армії і капітуляцію Німеччини як покарання за непослух арийців «могутнім духам славних німецьких предків».

Паралель полягає в тому, що спецслужби Росії добре обізнані про «авторитетні» для багатьох українців духовні джерела інформації, враховуючи спільне минуле. Ось і виходить, що «пророчтва про Україну» від баби Ванги можуть бути написані на площі в центрі російської столиці, яка ще на пам'яті мого покоління носила ім'я одного з найжорстокіших катів. Є у Федеральній службі безпеки фахівці, які чудово володіють мовою і стилем перекладів висловлювань безграмотної болгарської чаклуни.

Але в будь-якому разі, і пряме викликання духа померлої вішунки, і містифікація її висловів народжені одним і тим же таки — не Божим — духом.

Кілька днів тому я увімкнув радіо «Ера», щоб почути про останні події в Україні та світі. У студії йшла бесіда з одним відставним полковником СБУ. Гість говорив про можливе вирішення конфлікту на сході України. Саме в той момент, коли офіцер описував сценарій можливого перевороту в Кремлі, я почув у своєму душі: «Сину, навіщо ти це слухаєш? Минув час слухати прогнози політологів. Події в Україні розвиватимуться за Моїм сценарієм. Час політологів минув. Розвиток суспільства України під Моїм контролем. Я виконаю все, що сказав про вашу країну. Зверни увагу на Моє Слово, а не на слово людини. Ти бачив падіння маріонетки? Так само впаде і Ляльковод! Дивись на Мене, і ти побачиш Мої дії».

Бог не змінює Своїх рішень! А ми під тиском подій виявилися готовими до духовного відступу замість того, щоб твердо утримувати духовні рубежі незалежності для свого народу.

Нам, християнам України, вкрай важливо зосередити всю свою увагу на тому, що Бог уже сказав про нашу країну. Політики можуть логічно будувати різні моделі розвитку стану справ в Україні. Але Бог вже все сказав. Тому дивитися на те, що відбувається, можна тільки на підставі Святого Письма.

Так що, друзі, саме час приглушити гучність телевізорів і радіоприймачів і налаштувати приймачі свого духа на хвилю Небесного Отця.

Олег Ільїн.

СТРАЖДАННЯ В ЖИТТІ ХРИСТІЯНИНА

Ми розуміємо, що, згідно з Писанням, є два види страждань. Перший — це коли людина сіє неправильно, і апостол Петро в четвертому розділі згаданого послання говорить про злодіїв, які страждають, тому що несуть покарання за свої лихі вчинки.

Але Писання не закриває ще однієї теми, воно говорить про те, що віруючі люди повинні озброїтися думкою, що вони мають страждати.

Відомий мислитель і богослов Августин Аврелій сказав, що християни страждають зазвичай більше, ніж не християни. Це звучить нелогічно і неприродно, але, все ж, поговоримо про страждання християнина.

На буденному рівні ми по-різному сприймаємо саму категорію страждань. Слово «страждання» можна визначити, як напругу, яка завдає болю. У різних сферах життя стражданням дають різні визначення. У медиків є своє визначення. Багатьом відомо таке слово, як патологія. Воно походить від грецького слова «патос», що буквально означає «страждання». Патологія — це фізичний стан, що протистойть здоров'ю.

У психологів — своє визначення страждань. Психологи фокусуються на душевному стані людини і кажуть, що страждання — це журба, занепад духа. Це смуток, пов'язаний з тим, що людина не спромоглася задовольнити свої потреби.

Є багато інших царин, які по-різному визначають страждання, але Писання дуже широко і глибоко розкриває цю тему. Ця тема проходить в Писанні червоною ниткою. І нам непросто зрозуміти іноді, чому страждаємо саме ми. Але ми маємо озброїтися цією думкою, що коли Христос постраждав за нас плоттю, то і ми маємо страждати в житті.

Коли ми говоримо про страждання в житті християнина, то маємо зрозуміти, що страждання допущене для нас від Бога, це — добро, благодать Бога. І ця благодать накладає на нас обмеження, щоб Боже та вічне витіснило людське і дочасне.

Отже, страждання — це благодать від Бога, яка полягає в тому, щоб усередині нас Господню та вічне витиснуло людське і тимчасове. Коли у нас все добре, ми не так багато молимося, наше внутрішнє чуття не заглиблюється і не реагує на Бога.

За два тижні до народження нашого сина моя дружина впала, зламала ногу і отримала струс мозку. У лікарні ми мали різні переживання і багато молилися. На зворотній дорозі я відчув, що маю, перш за все, покаятися, бо цей день, переповнений людськими клопатами, я провів не так, як належить. І я дійшов висновку, що страждання породжує в мені усвідомлення залежності від Бога.

Коли все добре, ми поспішаємо, ми сфокусовані на своїх справах, ми зосереджені на досягненні результату. А Бог залишається осторонь, і Він не може привернути нашу увагу інакше, ніж щось допустити в наше життя. Тому що ми, люди, так зіткані, що поки нас щось не спіткає, ми не звертаємо достатньої уваги на речі, які мають стати пріоритетними.

Людський досвід страждання оголює нашу слабкість і вразливість. Поки ми не страждаємо, здається, що ми всемогутні, що ми вирішуємо якісь справи, що нам все вдається, але коли приходить цей досвід страждання, оголюються наші слабкі сторони. І ми бачимо багато своїх слабкостей, багато багато недоробок, і каємося, причому і в духовному житті, і в душевному, і навіть у фізичному.

Коли приходить страждання, ми розуміємо, що ми — не господарі становища, що ми обмежені істотою, врешті-решт, смертні. Людина завжди хоче бути господарем ситуації, але страждання, яке не залежить від нас, яке ми не можемо контролювати, нагадує, що ми — не господарі.

Коли приходить страждання, ми вчимося співчувати іншим людям, які раніше переживали страждання. Коли ми страждаємо, ми починаємо розуміти інших. Якби одні страждали, а іншим завжди було добре, у суспільстві був би дуже великий розрив. Люди один одного не розуміли б. Коли людина страждає, спільнота приходить на допомогу, і це дуже важливо. Коли над нами безжарне небо, індивідуалізм процвітає, поглиблюється, тому що

людині в добрі ніхто інший не потрібний.

Але коли приходить страждання в наше життя, приходить ця вразливість, ми відчуваємо, яке значення має для нас спільнота, які важливі для нас Церква, друзі, рідні. Коли ми тривалий час не переживаємо страждань, ми втрачаємо це відчуття спорідненості і спільноти. А Бог бачить це і допускає страждання.

Три функції страждань

Найперше, як ми прочитали, страждання в житті християнина — це причетність до спасительного подвигу розп'ятого Христа. Обряд причастя — це видима частина цієї причетності, але дуже б хотілося, щоб наше ество причастилося до рятівного подвигу Розп'ятого.

Ми розуміємо, що спасіння дається нам даром, але ми маємо усвідомити всю глибину того, що переніс Ісус Христос. Якщо ми страждаємо, ми розуміємо Христа. Ми розуміємо Страждальця, Який постраждав найбільше. Тому перша функція, про яку говорить Писання, — це причастя до рятівного подвигу Розп'ятого.

Друга починає діяти, коли християнин зустрічається зі стражданнями. Писання говорить, що страждання мають очищувальні властивості: «Хто страждав тілом, той перестав грішити».

Уявляєте, ми перестаємо грішити, коли страждаємо. Ми розуміємо, що не контролюємо ситуацію, що ми залежні від Нього. Ми перестаємо робити те, що робили до того.

Пам'ятаю, коли приходила якась обставина в життя, скажімо, блискавка блискала, я починав молитися: «Господи, спаси і вбережи мене». Але десь всередині була думка, що як тільки небезпека мине, я буду робити все, що захочу. Потім приходила інша думка: «Бог знає не тільки мої думки, але й мою поведінку після того, як небезпека мине». Це мене вперше настрахало. Цей момент протверезить завжди. Хто страждає плоттю, той перестає грішити.

Страждання має унікальну здатність очищати нас від пристрастей. Воно дозволяє переглянути свої пріоритети. Коли в житті приходять страждання, пріоритети стають іншими. Ми вже не плануємо десятків речей суєтних.

Врешті-решт, страждання привертає нашу увагу до кожної миті життя. Ми не уважні до тих речей, які Господь творить, ми мало дякуємо Христу за своє здоров'я, і тільки коли воно зникає, починаємо про нього згадувати.

У промові папи римського Франциска і мені сподобалася одна думка. Там мова йшла про те, що багато священиків не на своєму місці в римо-католицькій церкві. Папа сказав, що про священиків згадують як про підбиті літаки або літаки, які зазнали катастрофи. Якщо літак піднявся в небо, здійснив переліт і вдало приземлився, ніхто про цей рейс не згадує, крім пасажирів рейсу, але якщо літак розбився — про це знає весь світ. І папа римський говорить, що багато позитивних рис у служінні священиків люди не помічають, а як стається щось негативне, то все суспільство починає кричати.

Це ж стосується нашої подяки, нашого цінування. Допокі ми щось не втрамимо, допоки не почнемо страждати, вдячності не відчувається. А як тільки ми щось пережили і прийшло полегшення, ми починаємо прославляти Господа. Ця очищувальна робота здійснюється через страждання.

Третя функція страждань, про яку говорить Писання, — педагогічна, навчальна функція. У Давида є прекрасний вірш: «Добре мені, що я змучений був, щоб навчитися Твоїх постанов» (Пс. 119:71).

А згадаймо такий непростий для богословського тлумачення текст з Послання до євреїв, де написано про Христа: «І хоч Сином Він був, проте навчився послушати з того, що вистраждав був» (Євр. 5:8). Страждання чогось-таки навчає.

Зауважте, що російською і українською мовами слова «страждання» і «навчання», певною мірою, співзвучні. Це не випадково, бо в грецькій мові є

Михайло Мокієнко

вони тішилися у своїх стражданнях. Ми маємо співчувати їм, підтримувати їх.

Але коли вони пройдуть свій шлях і побачать, що зробив Господь через ці страждання, то приєднаються до слів Давида. Ця педагогіка Божа реалізувалася в їхньому житті.

У 430 році Августин помер — на третій місяць облоги міста Гібона германським племенем вандалів. Починалася нова епоха. Августин помер в стражданнях, але слова з його книги «Сповідь» досі тішать нас.

Реакція на страждання

Коли ми стикаємося зі стражданнями, яка наша реакція? Хтось сказав, що не важливо, які страждання я зустрічаю, важливо, яка моя реакція на ці страждання. Ще важливіше — хто поряд зі мною в цих стражданнях.

Коли невіруюча людина помирає, їй кажуть, щоб вона трималася, та в один момент вона розуміє, що їй нема за що триматися. Важливо, хто з нами в цих ситуаціях. Коли з нами Ісус Христос, істинний Страждалець, Який пройшов цей шлях, то, я впевнений, що Він здатний провести нас через найтяжчі страждання. Слава Йому! Він спроможний витерти сльозу з нашого лиця, вдихнути в нас життя. Якщо нам призначено завершити наш шлях, ми це приймаємо, розуміючи, що перейдемо в інше буття, яке набагато краще.

Тому навчимося співчувати тим, хто страждає, і розуміти, що Бог в стражданнях вкладає дуже великий зміст. Хай Господь відверне нас від нарікання. Ізраїльському народу не було дуже добре в пустелі, але Бог хотів досягти багато цілей, коли вони проходили через ті випробування. Замість того, щоб досягати тих цілей, вони говорили слова невдоволення і нарікання, і дійшло до того, що Господь хотів знищити той народ і започаткувати від Мойсея новий.

Друзі, коли ми зустрічаємо страждання, хай в нашому серці завжди будуть слова слави Богові.

У своєму пасторському служінні на Дніпропетровщині я мав досвід спілкування з двома бабусями. Одній бабусі я щомісяця приносив причастя, бо вона не могла ходити до церкви. Вона приїхала з Бердянська і була баптисткою. Коли я приходив до неї, то бачив, як вона страждає. У неї було жахливе оточення, син пиячить, невістка пиячила. Та бабуса була занедбана. Ми чим могли, тим їй допомагали. Але коли ми приходили до неї з командою, то завжди були здивовані тим, як та бабуса нас зустрічала. Вона весь час надихала нас. Вона відмовлялася від простягнутої руки, тому що хотіла сама встати, бо поки сама вставала, вона відчувала силу.

Однієї неділі ми зайшли до неї з причастям, і вона попросила, щоб ми заспівали псалом «Грех победить желяєш ли ты», але замість слова «грех» співали «смерть» — «Смерть победить желяєш ли ты». Я бачив, як вона страждала. Ми почали співати, Дух Святий зійшов, ми звершили те, що Ісус заповідав, і виїшли. Через півтори години подзвонила невістка і сказала, що бабуса померла, померла з усмішкою. Я повернувся до неї і бачив цю усмішку людини, яка померла, пройшовши через великі страждання, і залишилася вірною...

І є в нас інша бабуса. Її син — диякон нашої церкви. Я теж навідую її з причастям. Вона в добрі, в теплі, біля неї онуки, невістка про неї турбується. Але коли я не прийду, на запитання, як справи, вона відповідає, що все погано — здоров'я погане, діти дратують, онуки пізно приходять зі служіння.

Син вже не знає, що з нею робити. Якось вона спитала в нього, куди він їде. На відповідь: «У туалет» відказала: «Ну, довго там не будь». Вона з дитинства віруюча, хрещення приймала в 1941 році...

Я порівнюю ці дві ситуації і думаю: а як я реагую на страждання? Як ми, як Церква, реагуємо на страждання? Коли ми додамо своє індивідуальне страждання, ми можемо отримати колективне страждання. Сьогодні ми маємо національне страждання і нам дуже непросто. Важко навіть в розумі зібрати ті речі, які навкруги нас. Ми бачимо, як одні люди гинуть, мерзнуть, недоїдають, а коли ми проходимо повз ресторани, то бачимо великі чорні машини, бачимо опецькуваті обличчя і людей, які тішаються, сміються, пиячать... І все це на одній території. Усе в межах однієї нації.

Як бути в цій ситуації? Церква, як зріла Божа спільнота в Україні, має продемонструвати всьому світові, всьому оточенню, як правильно реагувати на страждання. Ми маємо реагувати так, як на них реагував Ісус Христос. Якщо ми зрілі християни, то розуміємо, що ми — частина цього народу, і ми молимося до Бога, кличемо, плачемо, якщо потрібно, в постах перебуваємо, ми готові, образно кажучи, розірвати свої одяги, поспитати голови попелом, і ми впокороюємося, ми отожднюємо себе з іншими людьми. Ми хочемо бути добрими самарянами.

Чому? Тому що може виникнути парадокс. Ми можемо ізолюватися і сказати, що то не наша справа. Потім закінчиться війна, ми підемо до тих людей і скажемо: «Прийміть Ісуса Христа. Він вас любить». А ті люди будуть жорстокосерді, бо війна ніколи не приносила лагідності. Жорстокі люди скажуть: «А де ви були кілька років тому? Чому ми вашого голосу не чули? Чому служіння доброго самарянина не бачили?».

Коли страждання стає колективним, голос Церкви надзвичайно актуальний. І хай Господь дасть нам сили піднести нас над нашими індивідуальними стражданнями, щоб завдяки Його надприродній силі і через Його славу співчувати суспільству, яке навколо нас, і дати слово від Христа.

Найкращий спеціаліст зі страждань, Який переніс ці страждання і переміг, — це Ісус Христос! Не Августин Аврелій, не мученики, яких так багато було в історії Церкви. Головний Страждалець — Ісус Христос. Він сьогодні протягує нам Свою руку, Він готовий допомогти. І страждаючи, ми стаємо співпрацівниками, співучасниками Його подвигу. Страждаючи, ми очищуємося, у нашому серці діє Божа педагогіка.

Ми служимо Тому, Хто пройшов страждання і став Переможцем, а тому і ми будемо переможцями. Апостол Павло каже, що наше страждання коротке, а потім буде вічна слава. Ми читаємо про Мойсея, що він вбивав за краще страждання з народом Божим, ніж мати коротку цьогосвітню насолоду.

І перед нами вибір: або ми будемо короткий час страждати, щоб вічно прославлятися з Ним, як говорив апостол в Римлянам 8:18, або ми будемо короткий час тішитися, як люди цього світу, а потім вічно мучитися. Оберімо перше, і хай Його цілющі страждання роблять свою працю в наших долях. Хай наша нація змінюється.

2 березня минулого року ми молилися за ситуацію в Україні, і було слово, що буде війна, а далі було сказано: «Я цю ситуацію допустив, щоб люди Криму, півдня і сходу змінили своє мислення. Якби цієї ситуації не було, мислення мінялося б ще багато десятиліть, а так воно зміниться надзвичайно швидко».

Минув рік, і ми бачимо, як швидко на сході змінюється мислення — не всіх, але багатьох. Страждання спонукає людей до покаяння, рухає Церкви до консолідації, змушує народжених згори людей гарячіше шукати Бога. Мислення змінюється.

Яка роль війн в історії людства? З одного боку, це безглузда, а з другого боку, це швидка зміна світогляду. Звичайно, Бог не є джерелом війни, Бог не є джерелом страждань, але інакше до людини достукатися не можна. Допускаючи ці речі, Бог з великого мінуса може зробити великий плюс, і я тішуся з того, як Він це робить.

ЧУДЕСА МОЖЛИВІ

почервонів і тому ще більше розізлився. Зрештою, він пробурмотів:

— Ну, це все, що можуть витримати ваги. Ось пакет. Вам доведеться все це запакувати самій. Я зайнятий.

Ледь стримуючи схлипування, жінка взяла пакет і почала запакувати продукти.

Бакалійник намагався не дивитися на неї, але, все ж, зауважив, що дав жінці досить великий пакет, в якому залишалося ще трохи місця. Тому, нічого не сказавши, він поклав на прилавок велику головку сиру. Він не побачив боязкої вдячної усмішки, яка засяяла у її мокрих від сліз очах у відповідь на доброту бакалійника і спростувала перше оманливе враження про його скупість.

Коли жінка пішла, бакалійник підійшов до ваг і знайшов розгадку. Ваги були зламані.

Минули роки. Бакалійник часто згадував цей випадок. Чому молитва тієї жінки була вже написана і готова для того, щоб задовольнити його несподівану вимогу? Чому бідна жінка прийшла саме тоді, коли ваги були зламані? Що так збило його з пантелику, щоб він навіть не помітив цієї поломки і продовжував накладати продукти, коли на шальках терезів лежав лише клаптик паперу? Він почувався дурнем і мало розумів, що робив.

Бакалійник ніколи більше не бачив цієї жінки. Але ж він ніколи не бачив її і до цього. І, все-таки, до кінця свого життя він пам'ятав її краще, ніж будь-якого іншого покупця.

Він знав, що той випадок не був плодом його уяви, тому що у нього все ще зберігається клаптик паперу, де була написана молитва тієї жінки: «Будь ласка, Господи, подай нам хліба нашого насущного».

bible-facts.

тим, що маєте». Більшість людей обманюють і себе, і інших насамперед тому, що приділяють куди більше уваги тому, чого їм нібито не вистачає, ніж тому, що у них є. Замість того, щоб думати, чого вам бракує, подумайте про те, чого не вистачає іншим.

Не мучтеся тим, що неможливо змінити

Якби ви ніколи не падали, ви не змогли б навчитися стояти. Якби вам не довелося відпускати когось і йти далі, ви б ніколи не зрозуміли, що в вас достатньо сили, щоб вистояти. Якби ви не втрачали надії, то не здобули б віри. Якби ви ніколи не хворіли, то ви ніколи б не пізнали Ісуса як Лікаря.

І часом найкраще у житті йде відразу ж за найгіршим. Ви можете або йти далі, або продовжувати згадувати про те, що ви не в змозі змінити. Але життя все одно піде вперед, з вами чи без вас. І будь-який біль робить вас сильнішими — якщо ви не дозволите йому вас знищити.

Не жертвуйте своїм щастям заради щастя інших

Сенс вашого життя — не в тому, щоб робити інших щасливими ціною свого щастя, а в тому, щоб бути щасливим і ділитися своїм щастям з іншими.

Не обманюйте

Якщо ви говорите, що збираєтеся щось зробити, зробіть це! Якщо говорите, що збираєтеся десь бути, будьте там! Якщо кажете, що відчуваєте певні почуття, — вони повинні бути справжніми! А якщо це не так — ліпше мовчати.

Живіть так, щоб нікому навіть думка не прийшла засумніватися у вашій чесності.

На його подив, жінка вийняла з кишені папірець і простягнула його бакалійникові через прилавок, сказавши:

— Я зробила це вночі, коли доглядала за своєю хворою дитиною.

Не встигнувши отямитися від несподіванки, бакалійник взяв той папірець, але тут же пошкодував, що зробив це: як же йому тепер вчинити і що відповісти?

Раптом у нього з'явилася ідея. Навіть не прочитавши молитву, він поклав папір на ваги і сказав:

— Подивимось, чого варта ваша молитва.

На його здивування, коли він поклав на іншу чашу терезів буханець хліба, стрілка навіть не поворухнулася. Він ще більше зніяковів від того, що стрілка продовжувала стояти на місці, хоча він швидко накладав продукти, тому що на нього дивилися покупці. Бакалійник спробував бути грубим, але марно. Він

НЕЙМОВІРНА ІСТОРІЯ МУСУЛЬМАНКИ

Вона — дочка ісламського вченого й імама. Ісус зберіг її життя попри вірну загибель, яку приготувала для неї її власна сім'я. Рідні посадили її на саморобний електричний стілець, щоб вбити її, але тут втрутився Ісус.

Зубайдат була старанною студенткою і вважала себе переконаною мусульманкою. Та, незважаючи на релігійне виховання і навчання, у неї не було одної важливої речі — миру в серці. Чим складнішою ставала в коледжі програма, тим більше зростав її внутрішній неспокій.

Якось вона виявила у своєму гуртожитку християнську брошуру, яку хтось там залишив. Коли вона вперше читала про Добру Новину, це зачіпало струни її душі, але серце було затверділим через виховання, яке вона отримала в сім'ї, тому вона не прийняла Боже Слово.

Але через кілька днів потому в житті Зубайдат сталося щось надзвичайне. У дуже яскравому, схожому на реальність сновидінні їй явився Ісус, торкнувшись її пробитою рукою і сказав: «Не турбуйся і не сумуй. Вір в Бога-Отця і в Мене, тому що Я — Князь світу. Я був розп'ятий, помер і воскрес, щоб дати мир і вічне життя».

Коли вона прокинулася, їй не давало спокою запитання: це був просто сон чи щось більше? Сумніви мучили дівчину. Вона не могла повірити в Ісуса. Врешті-решт, вона ж переконана мусульманка, і її батько займає важливу посаду в мечеті.

Криниця

Якось вона пішла до криниці набрати води. Уже майже стемніло, а земля була дуже слизькою. Зубайдат послизнулася і... впала в криницю.

Знепритомнівши, вона мовби бачила, як Ісус витягнув її з криниці і ніжно поклав на землю. В Його руках вона почувалася повністю в безпеці — ніби дитина в руках люблячого батька чи матері.

Обережно поклавши її в напівпритомному стані на землю, Ісус сказав: «Я — воскресіння й життя. Той, хто вірує в Мене, буде жити, навіть якщо помер. Хто вірить в Мене, той буде жити вічно». У цю мить в її серці зародилася віра. «Я вірю в Тебе, Господи мій і Спасителю!» — вигукнула вона і вручила своє життя Христу.

Ця чудова зустріч з Ісусом сталася тоді, коли вона була практично непритомна. Коли ж дівчина отямилася, навколо вже зібралось кілька чоловік. Вони здивовано дивилися на неї. Дивовижно, але вона була зовсім неушкоджена і зуміла сама підвестися і піти додому.

Коли Зубайдат розповіла вдома про зустріч з Христом і про віру в Нього, усі вжахнулися і спробували відрадити її від рішення йти за Ісусом. Але дівчина залишалася вірною Господу, і їхні аргументи не похитнули її рішучості.

Коли вдома зрозуміли, що Зубайдат не змінить свого рішення, батько й брати вирішили, що вона повинна заплатити

найвищу ціну за те, що «зганьбила» свою сім'ю. Вони спорудили щось на взірць залізного стільця і під'єднали його до електричного струму. Потім зірвали з бідної дівчини майже весь одяг і насильно прив'язали до цього стільця. Вона кричала, благала про пощаду, але кати були невблаганні.

Коли Зубайдат зрозуміла, що її очікує, то почала просити, щоб виконали її останню волю — дали їй Біблію. Один з братів приніс з її кімнати Біблію і кинув її на коліна. Коли вона відчувала вагу Біблії на колінах, це заспокоїло її серце.

«Якщо хочеш померти з цією неправдивою книгою, хай так і буде», — заявив батько. «Це лише покаже все безсилля твоєї оманливої релігії», — додав її брат.

Коли батько клацнув вимикачем, стілець мав опинитися під високою напругою. Але нічого не сталося. Він двічі перевіряв з'єднання, брати змінювали розетки, гнізда, але електричний струм «відмовлявся» проходити. Нарешті батько так розлютився, що побив дочку і, розв'язавши, вигнав напівголу з дому з криком: «Ти більше не моя дитина!». Проліваючи сльози від приниження й болю, Зубайдат побігла через все місто до своїх друзів.

Опинитися на вулиці напівголою — найстрашніша ганьба для молодої дівчини в мусульманській країні. Друзі Зубайдат, переживаючи за її (та й свою) репутацію, хотіли пояснити своїм сусідам, що сталося. Але тієї ночі її побачив лише один сусід. І він твердив, що вона була... у прекрасному білому вбранні.

Зубайдат впевнена, що Сам Бог прикрив її наготу, одягнувши в білі одяг, подібно до того, як Він забрав її ганьбу (через гріхи) і покрив її праведністю Христовою.

Зубайдат досі залишається вірною послідовницею Ісуса Христа і бере активну участь в житті підпільної церкви.

Водне хрещення Зубайдат

Ця історія заснована на реальних подіях. Одного разу до магазину увійшла нещасна жінка з виснаженим обличчям і попросила бакалійника дати їй продукти, щоб вона змогла приготувати обід для своїх дітей. Він запитав жінку, скільки в неї грошей.

Вона відповіла: «Мій чоловік загинув на війні. І в мене нічого немає, крім маленької молитви».

Торговець згодом зізнався, що в ті дні він був не дуже сентиментальним і вважав, що його бакалійна крамниця — не місце безкоштовної роздачі хліба незможним. Тому він недбало кинув:

— Напишіть свою молитву на аркуші паперу, — і знову взявся за роботу.

ПОМИЛКИ НЕЩАСНИХ ЛЮДЕЙ

Людині не обов'язково сидіти за ґратами, щоб почуватися бранцем. Люди можуть перебувати в полоні власних ідей, виборів та ідеалів. Щастя — це свідомий вибір, і немає ніяких підстав для того, щоб постійно робити себе нещасними.

Ось найпоширеніші помилки, яких варто уникати, якщо ви вирішили бути щасливими.

Не думайте, що ви втратили свій шанс

У житті кожного з нас бувають злети і падіння. Кожна прожита ситуація підводила вас саме до того моменту, в якому ви опинилися. Якщо в вас є сміливість визнати, що вам страшно, якщо ви можете сміятися навіть кризь сльози і говорити, навіть коли ваш голос тремтить від нерішучості, якщо в вас достатньо впевненості просити про допомогу, коли вона вам потрібна, і мудрості прийняти допомогу, коли вам її пропонують, то у вас є все для того, щоб зробити життя кращим.

Не вважайте невдалі відносини з людьми нещастям

Життя не завжди знайомить нас з людьми, з якими нам хочеться зустрітись, але часто воно приводить до нас людей, з якими нам потрібно зустрітись, — вони можуть поранити нас, кинути нас, і завдяки цьому ми станемо такими, якими Бог хоче зробити нас.

Не змінюйтеся на угоду людям

Наскільки б гучними не були думки інших людей, не давайте їм вибирати, ким вам бути. Не мучтеся думками, чому ви їм не подобаєтеся, краще запитайте себе, чому ви витрачаєте свій час, хвилюючись про те, що вони про вас думають.

Ви не зобов'язані догоджати всім навколо. Ви зобов'язані догоджати Богу.

Не миріться з негативним мисленням

Оточуйте себе тими, хто заохочує вас усміхатися. Любіть тих, хто ставить до вас добре, і молись за тих, хто цього не робить. Забудьте про негатив і налаштуйтеся на позитив. Життя на землі занадто коротке, щоб бути нещасними. Ми робимо помилки і спотикаємося, і це частина життя, але потім ми піднімаємося і продовжуємо йти далі — услід за Ісусом Христом, Який проведе нас кризь усі негаразди, якщо ми справді довіряємося Йому.

Не витайте у хмарах

Живіть сьогодні! Це день більше ніколи не повториться. Насолоджуйтеся ним. Цінуйте кожною його секундою. Найчастіше ми просто не розуміємо цінність моменту, в якому живемо, поки він не перетвориться на спогади. І одного разу ми можемо зрозуміти, що те, що ми вважали незначними дрібничками, насправді було найважливішим.

Цінуймо те, що ми маємо, щоб нам не довелося згадувати про те, що в нас було.

Більше думайте про те, що в вас є, а не про те, чого немає

Писання навчає: «Задовольняйтеся

ЛИЦЕМІРСТВО

«Того часу, як зібралися десятитисячні натовпи народу, — аж топтали вони один одного, — Він почав промовляти перш до учнів Своїх: «Стережіться розчини фарисейської, що є лицемірство!» (Лк. 12:1).

Практично всі докори, що звучали з уст Христа в Євангеліях, адресовані фарисеям. Ісус не критикує владу Ірода чи несправедливість римської окупації, однак постійно розпікає фарисеїв. Звичайно, це зовсім не означає, що Його влаштувало правління Ірода чи захоплення Юдеї іноземними військами. Але фарисейська розчина, на думку Господа, була небезпечніша, ніж нечесливий політичний режим. Останній був лише зовнішньою загрозою для духовного життя, а лицемірство — загроза внутрішня.

Суть лицемірства

Але що таке лицемірство? У чому його суть? Грецьке слово, що використовується в оригіналі Нового Заповіту для позначення цього поняття, означає також акторство, лицедійство. Лицемір приховує своє справжнє «я» за певною роллю. Він не щирий (хоч може прекрасно зіграти щирість). Фальшиві усмішки, підроблений інтерес, почуття, розіграні театрално, — це маски, які лицемір одягає на себе.

Христос звинувачує фарисеїв у несправжності буття. Сутність лицемірства, найімовірніше, полягає у невідповідності зовнішнього і внутрішнього. Наші почуття й думки не збігаються з нашими словами. Наші слова не відповідають нашому життю. Така невідповідність — це і є лицемірство.

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди! Фарисею сліпий, очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні! Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви, — назовні здається людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Мт. 23:25-28).

Важливо зазначити, що лицемірство — це не просто невідповідність зовнішнього і внутрішнього. Це, скоріше, спроба видати «зовнішні декорації» за внутрішній зміст.

Зони ризику

Де ж у нашому духовному житті може проявитися лицемірство? Де його зони ризику?

Передусім, це сфера стосунків. Лицемірство — гріх публічний. У Нагірній проповіді Ісус згадує добродішність, молитву й піст — найблагочестивіші, на думку юдеїв, справи. Однак лицеміру і потрібні суспільно значущі форми благочестя. Жертвувати, молитися й постити необхідно так, щоб люди це обов'язково помітили й оцінили. Це праведність, яка втратила вертикальний вимір. Тут немає прагнення догодити Богові, а є бажання привернути увагу публіки до власної персони.

Адже немає нічого поганого в тому, щоб допомагати бідним чи молитися в громадських місцях. Питання лише в тому, для чого ми це робимо, у кого шукаємо нагороди. Перед нами — проблема мотивів. Лицеміром рухає прагнення видаватися кращим, ніж він є насправді.

Хоч це й не найгірша форма лицемірства. Бо тут хоч бідні виграють щось. Гірше, коли людина розмірковує про жертвовність, а сама й копійки не дасть тому, хто бідує. Робити добро з нечистих спонукань, все ж, краще, ніж робити зло, прикриваючись словами про благородні мотиви.

Рушійна сила лицемірства

У чому ж причина лицемірства? Де захована його рушійна сила? Щоб з'ясувати це питання, розглянемо один біблійний епізод з Послання апостола Павла до галатів. Він пише: «Коли ж Кифа прийшов був до Антіохії, то відкрито я виступив супроти нього, — заслуговував бо він на осуд. Бо він перед тим, як прийшли були дехто від Якова, споживав із поганями. А коли прибули, став ховатися та відлучатися, боячись обрізаних. А з ним лицемірили й інші юдеї, так що навіть Варнава пристав був до їхнього лицемірства» (Гал. 2:11-13).

Чому Петро так повівся? Чому почав уникати поган? Він боявся, що інакше брати з Єрусалиму відкинуть його. Він боявся впасти в їх очах, адже їх думка була для нього важливою.

Чому ми одягаємо на себе маски? Чому вдаємо з себе щось, нам невластиве? Імовірно, є два основні мотиви.

Перший мотив — це страх позбутися людського визнання, любові, поваги. Нам страшно, що нас не зрозуміють, відкинуть... Саме цей страх, очевидно, відчував Петро.

Другий мотив пов'язаний з бажанням отримати визнання, любові і повагу людей. Таке бажання було притаманне фарисеям. Ісус говорив про них: «Усі ж учинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди, і богомілья свої розширяють, і здовжують китиці. І люблять вони передніші місця на бенкетах, і передніші лавки в синагогах, і привіти на ринках, і щоб звали їх люди: Учителю!» (Мт. 23:5-7).

Неважко помітити, що який би мотив не лежав в основі лицемірства, основну роль завжди відіграє орієнтація на думку людей. Лицеміри завжди стурбовані тим, що подумают про них люди.

У Нагірній проповіді Христос описує мотиви діл лицемірів: — щоб прославляли їх люди (Мт. 6:2);

— щоб похизуватися перед людьми (Мт. 6:5);

— щоб побожно виглядати перед людьми (Мт. 6:16).

Любов і повага людей стають важливішими за любов Божу, слава людська — за славу Божу. І найсумніше, що зміщення це може відбуватися непомітно для нас самих.

Як перемогти лицемірство

Чи можна перемогти лицемірство у власному серці? Відповідь знаходимо в Нагірній проповіді. Перемогти лицемірство можна, якщо відсікти бажання визнання «в корені», зробивши своє праведне життя таємним. «А як ти чиниш милостиню, — хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя, щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:3-4).

Це, звичайно, не означає повної конспірації, суть не в цьому. Дітріх Бонхеффер дуже точно виразив суть заповіді про таємне: «Явне наслідування Христа — для кого це повинно бути таємницею? Не для інших людей — вони, навпаки, повинні бачити, як світить світло учнів Христа; але це повинно бути таємницею, мабуть, для того, хто творить явне».

«Хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя...» Ми покликані чинити добрі діла, не рахуючи їх, не помічаючи себе.

Завдяки таємниці ми можемо здолати перший мотив лицемірства — жадобу слави й визнання. Але як бути з другим мотивом — зі страхом бути відкинутим й незрозумілим?

Тут необхідне інше рішення. Одним із яскравих прикладів людей, що вистояли перед страхом відкинення, служив апостол Павло. Він писав: «Бо тепер чи я в людей шукаю признання, чи в Бога? Чи людям дбаю я догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Гал. 1:10).

Що дозволило Павлові вистояти, якщо не любов Божа? Людині, яка укорінена в Божій любові, зовсім не так важливо, що думають про неї інші і як вони до неї ставляться. Якщо вона робить щось, то не заради «показухи».

В іншому місці Павло пише: «А для мене то найменше, щоб судили мене ви чи суд людський, бо я й сам не суджу себе. Я бо проти себе нічого не знаю, але цим не виправдуюсь; Той же, Хто судить мене, то Господь» (1 Кор. 4:3-4).

Звільнення від страху осуду і від прагнення аплодисментів. Звільнення від бажання постійно доказувати щось іншим і самому собі, зміцнюючи свій духовний «статус кво». Як таке можливо? Чи можливо? Адже всі ми тією чи іншою мірою, в тій чи іншій ситуації лицеміriamo...

Найпершим кроком до нелицемірної віри буде визнання нашої неспроможності подолати лицемірство, справитися з подвійністю існування. Тільки усвідомивши, що «неможливе це людям», ми відкриваємо, що «для Бога можливе все!» (Мр. 10:27).

Андрій Суховський.

У нього було все, — яхта, особняк, багатомільйонні гонорари і друзі серед голівудських зірок. Але 2002 року доля закинула цього чоловіка в Камбоджу, де його до глибини душі вразив спосіб життя місцевих жителів. Особливо сильно запали йому в душу знедолені діти, які не тільки про освіту, а й навіть про регулярне харчування і мріяти не могли. Усе це спонукало Скотта Нісона продати своє майно і переїхати жити в Камбоджу, щоб допомагати бідним дітям. Цей відважний вчинок повністю змінив не лише його життя, а й життя тисяч людей.

Для багатьох маленьких камбоджійських дітей звалище стало місцем проживання, як і для їхніх батьків і безлічі інших людей. Одягнуті в лахміття діти збирали на звалищі різні речі, щоб потім продати їх і виторгувати хоч якісь гроші на харчування.

Для Скотта, звиклого до розкішного

МОЖНА ЗМІНИТИ СВІТ НА КРАЩЕ

життя, це був як удар блискавицею. Йому не вкладалося в голову, як можна прожити в таких умовах хоч би день.

Скотт Нісон був президентом компанії «20 Століття Фокс», де випускали такі фільми, як «Титанік» і «Люди Ікс». Він одержував семизначні гонорари, а тут люди виживали за центи. Колишній мешканець Голівуду дізнався, що, аби прогодувати сім'ю в Камбоджі протягом місяця, досить 40 доларів. Але те, що він побачив у самій країні, вразило його ще більше, ніж звалища для сміття.

А побачив він своєрідні дитячі будинки в Камбоджі — місце проживання для багатьох дітей, і більшість з них — зовсім не сироти. Просто в їхніх батьків не вистачає грошей, щоб прогодувати їх. Тут купують дітей багаті люди, які з якихось причин не можуть завести своїх. Гірше за все, що мешканців дитячих будинків

можна «брати в оренду» для будь-яких без винятку цілей.

Після всього, що Скотт тут побачив,

він вирішив, що повинен щось зробити. Чоловік продав своє майно в Лос-Анджелесі і купив двоповерховий дім в Камбоджі. Один поверх він використав як квартиру, а другий взяв під офіс. Американець заснував «Дитячий фонд Камбоджі» — добродішну організацію для допомоги камбоджійським дітям, особливо тим, які піддавались насильству.

Скотт Нісон побудував школу для дітей, яка готує їх до вступу в коледж. У ній вже провчилися і вступили в різні навчальні заклади близько півтори тисячі дітей. Він найняв понад 100 дітей працювати в своєму кафе, і вони, отримавши необхідні знання, пішли працювати в інші заклади громадського харчування. У заснованій ним клініці лікарі безплатно надають медичну допомогу всім охочим. Ще він турбується про професійну підготовку місцевої поліції, щоб вона могла дати гідну відсіч корупції і злочинності, особливо серед дітей.

Врятовані діти тепер вільно розмовляють англійською, багато з них збираються вступати в коледж. Їм більше не загрожує бідність та існування на звалищі.

Скотт збирається і далі боротися проти корупції, насильства над дітьми й бідності. Його школа вважається однією з найкращих в країні, а добродішна організація нагороджена багатьма нагородами і знайшла своїх послідовників.

Скотт Нісон — чудовий приклад того, що можна залишатися добрим і людиною, навіть будучи дуже багатим.

«ЯК УМИРАЮЧІ, ТА ОСЬ МИ ЖИВИ...»

Ці слова належать апостолу Павлу (2 Кор. 6:9). Вони стосувалися першо-апостольської Церкви, а потім були підтверджені не раз протягом 2000 років існування християнства. Головне, що вражає чесного дослідника історії Церкви, — це її надприродна здатність до відродження. Багато разів за свою історію Церква помирала, даючи привід святкувати своїм ворогам, але завжди за цим наставали відродження і новий розквіт Церкви. Це суперечить здоровому глузду скептиків, але сповнилися слова Христа: «... побудую Я Церкву Свою, — і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18).

З самого початку євангельська історія пов'язана з катастрофою, з якої народжується перемога. Учні пов'язували зі своїм Учителем великі надії, залишили все і пішли за Ним. Але ганебна смерть Ісуса на Голгофському хресті викликала розчарування, сум, розгубленість учнів.

Після чудесного воскресіння Ісус Христос являється своїм учням, настановляє їх і посиляє Духа Святого на допомогу. І невелика група розчарованих і наляканих людей стає Церквою — мужньою, твердою, яка понесла звістку про велику Божу любов і перемогу над смертю з Єрусалима дорогами обширної Римської імперії. І римський історик Тацит, противник християнства, писав із жалем, що «засновник цього забобону був якийсь Христос, розп'ятий при Понтії Пилаті».

Спочатку юдейські вожді і римська влада не залишали спроб силою зруйнувати Церкву. Три віки переслідувань, часом дуже жорстоких. Нерон (54-68 рр.) звинуватив християн у підпалі Рима,

хвиля страт прокотилася всією імперією. Загинули великі учні Христа — апостоли Петро і Павло, а з ними тисячі християн-мучеників були розп'яті на хрестах вздовж дороги або віддані на поживу хижакам на аренах римських цирків.

Доміціан (81-96 рр.) переслідував християн, які відмовилися вклонятися йому як божеству; при ньому апостол Іван був засланий на острів Патмос.

Марк Аврелій (161-180 рр.) вважав, що християнство — небезпечне й аморальне вчення, і закривав очі на жорстокі розправи натовпу над християнами.

У III столітті те, що відбувалося раніше періодично, стало систематичним. Останнім імператором-гнобителем був Діоклетіан (284-305 рр.). Він видав чотири едикти, метою яких було повне знищення християнства. Він наказав спалювати церкви, конфіскувати Писання, позбавляти громадянства християн, катувати їх і, якщо вони не відступляться, страчувати.

Однак, всупереч прогнозам переслідувачів, християнство не лише не загинуло, а поширювалось все більше й більше. Це зазначив ще стародавній апологет Церкви Тертуліан: «Вбийте нас, закатуйте нас, прокляніть нас, зітріть нас на порошок... Чим більше ви нас мордуєте, тим більше нас буде; кров християн — це насіння Церкви». Переслідування очищають Церкву, а не руйнують її.

Внутрішні загрози

Не меншим випробуванням Церква піддається зсередини. Були моменти, коли здавалося, що ересь зруйнує її. Особливо небезпечною у II-III ст. була ересь гностицизму. Відповіддю на цю небезпеку стала поява вчителів і апологетів, які зуміли своїми працями не тільки захистити вчення Церкви, а й зробити його зрозумілим для греко-римського світу.

Навернення в християнство римського імператора Костянтина поклато кінець масовим переслідуванням і стратам перших християн. Поступово Церква стає державною. Здавалось би, довгоочікувана перемога, Церква завоювала велику Римську імперію. Але насправді імперія переробила її за своїм

взірцем. Церква починає важко хворіти.

Якщо раніше бути християнином — означало піддаватися дискримінації, часом бути в небезпеці, то тепер, щоб стати царедворцем, треба було бути християнином, навіть ревним. І люди в гонитві за чинами, наживою, милістю імператора почали хреститися, відідувати храми, жертвувати на базиліки, будувати вітарі навколо мощей...

Здавалося, Церква, заражена лицемірством і кар'єризмом, буде зруйнована зсередини, станеться те, чого не могли зробити зовнішні вороги. Але знову починає сяяти світло правди, яке не може подолати темрява. Отці Церкви (Ієронім, Іван Златоуст, Августин та ін.) піднімають свій пророчий голос, безстрашно викрикують гріхи, деякі гинуть в нерівній боротьбі, але зберігають в Церкві те русло, яким тече здорова кров. Хто не міг боротися відверто, йде в пустиню.

Нові випробування

П'яте століття — нове випробування. Під натиском готів, варварів, гунів впад великий Рим. Імперія була зруйнована, але руйнування держави не призвело до загибелі Церкви! Завойовники приймають християнство.

VIII століття — чергове випробування. Нова релігія — іслам, використовуючи силу зброї, стрімко поширюється, завоюючи простір Передньої Азії, Північної Африки і частину Європи (Піренейський півострів). Загроза нависає над всією Європою, над існуванням Церкви як такої. Багато людей тоді повірили в перемогу ісламу, яка здавалася близькою.

У той драматичний час полководець Карл Мартель на прізвисько Молот завдав поразки мусульманам в історичній битві при Турі біля Пуатьє в 732 р. Ця перемога і врятувала Європу для християнства. Повторна спроба мусульман підкорити Європу була в XVI ст. Турки завоюють Балкани, Угорщину, загрожують Австрії. Імператору Карлу V треба було багато зусиль, щоб зупинити їх.

Темні часи історії

Римська Церква на чолі з папою римським з 756 р. володіє землями в центральній Італії. Дух Римської імперії ожив у папській державі. Надмірні турботи про земну могутність на шкоду духовному здоров'ю Церкви з часом призвели до корупції, занепаду моралі і кривавих змов у середовищі її ієрархів.

Ворожнеча Риму з Константинопольським патріархатом завершилася в 1054 р. поділом Церкви на східну і західну. Поет Данте, що відвідав Рим під час правління папи Боніфация III (1294-1303 рр.), назвав Ватикан столицею розпусти і помістив папу у своїй поемі в коло пекла, призначене для найогидніших грішників.

Римська Церква активно торгує індульгенціями, що відпускали гріхи за гроші, а це потакало будь-яким злочинам і сприяло занепаду моралі. Здавалося, поганський Ренесанс назавжди поховав істинний образ Христа.

Але і в цей темний для Церкви час Господь говорить через пророків. Вікліф, Гус, Савонарола протиставили вчення Святого Писання практиці Римської Церкви. Гус і Савонарола були страчені, а Вікліф уникнув розправи, але потім його прах був викопаний і спалений.

Ці люди підготували Реформацію, очищувальний рух всередині Церкви, що відродив дух апостольської Церкви і силу віри в тисячах її послідовників. Вождами Реформації, що почалася в XVI столітті, стали Лютер, Цвінглі, Кальвін, Губмайер.

Останній, будучи вождем анабаптистів, погоджувався з Лютером і Кальвіном в тому, що Біблія — єдиний авторитет і що людина виправдовується лише вірою. Але він пішов ще далі, відкинувши державний характер Церкви і хрещення немовлят.

Нові протестантські Церкви, що виникли в результаті Реформації, — лютеранська, реформаторська, пресвітеріанська, англіканська, менонітська, баптистська понад 100 років боролися не тільки за чистоту вчення Церкви, а й за фізичне виживання.

Спроба пуритан (радикальних реформаторів) в Англії заснувати громадянське суспільство на фундаменті новозаповітної моралі не увінчалася успіхом, і після смерті Кромвеля (1658 р.) і відновлення монархії вони змушені були емігрувати до Америки. Там їм вдалося зробити більше. Конституція США, що дозволила цій країні стати найуспішнішою країною світу, увібрала в себе світогляд пуритан і християн, що приєдналися до них із лютеранської і реформаторської церков Німеччини і Франції після втечі в Америку від переслідувань римо-католицизму.

Нові виклики

У XVIII столітті появилася нова небезпека для Церкви — з боку ідеологів Просвітництва. Обоюноється людський розум, християнську віру в душах людей витісняє матеріалістичний погляд на світ. Потужні атаки просвітників на Церкву переконали багатьох у занепаді християнства. Головний ідеолог Просвітництва Вольтер говорив, що через 100 років Біблію знайдуть лише в антикаварів як пам'ятник нерозумності попередніх поколінь.

Характерно, що після смерті Вольтера саме в його будинку було засноване відділення Біблійного товариства, яке поширювало Біблію по всьому світу.

Церква не тільки не померла, але знайшла в собі сили до відродження. Зародившись в Німеччині, воно прокотилося всією Скандинавією і Швейцарією. Рух оновлення був названий пієтизмом.

Пієтисти переконували християн в необхідності особистого спілкування з Господом і закликали до самовідданої місіонерської праці і добродійної діяльності на славу Його.

Видатною фігурою відродження був англійський проповідник Джон Веслі (1703-1791 рр.). Протестуючи проти корупції церковних лідерів і їх байдужості до духовних і соціальних потреб суспільства, Веслі почав звертатися до людей з палкими проповідями прямо на вулицях. Це мало величезний успіх. І незабаром сотні тисяч новоініційованих приєдналися до вже існуючих євангельських церков як заново створених спільнот, які потім стали основою методистської церкви.

Діяльність Веслі мала відчутний вплив на моральний клімат Великобританії і сприяла відміні рабства і реформі в'язниць. Деякі історики Церкви переконані, що проповіді Веслі врятували Англію від революції, подібної до Французької при Робесп'єрі.

Матеріалізм і віра

У XIX столітті почалася нова атака на Церкву. Цього разу були використані такі напрями людської думки, як позитивізм, вульгарний матеріалізм, марксизм і піднята на щит дарвіністська концепція еволюції.

Світ більше не потребував Творця для пояснення свого буття. Здавалось, перемога в суперечках була за матеріалістами, що аргументували свою позицію науковими даними і обіцяли за допомогою науки досягнути суспільного процвітання. Але суспільство очікувало гірке розчарування. Науки успішно розвивалися, але це не робило людей щасливішими. Навпаки, у XX столітті війни, тоталітарні режими, розгул жорстокості принесли неймовірні біди цілим народами.

Як реагувала Церква на спекулятивні заяви про те, що Біблія повна помилок, що наука й Біблія несумісні?

На цей виклик Церква відповіла створенням цілої науки — біблеїстики.

Дослідження були початі в XIX столітті і успішно продовжувалися в XX столітті. Ретельне вивчення оригінальних текстів Писання допомогло богословам прийти до глибокого розуміння Біблії.

Великих успіхів досягла біблійна археологія. Буквально з-під землі в Палестині і прилеглих регіонах були викопані десятки біблійних пам'яток, що підтверджували правдивість та історичність біблійних розповідей.

У XX столітті в таких фундаментальних дисциплінах, як математика, фізика, біологія, було звершено ряд видатних відкриттів. Вони підтвердили основоположні доктрини Біблії. Виникла ціла наука — біблійний креаціонізм. Вороги християнства хотіли зробити науку противницею Церкви, а вона стала союзницею. Тепер мало хто сумнівається, що християнство й наука не суперечать одне одному, а чудово узгоджуються. Розум не суперечить вірі, він поглиблює віру.

Боротьба з секуляризацією

Незважаючи на ці успіхи християнської думки, західний світ у XX столітті все більше відходив від Церкви. Цей процес наведення суспільства до світу почав називатися секуляризацією. Більшість сучасних західних людей за своєю суттю — гедоністи, тобто споживачі благ, які їм надає суспільство. Вони не проти християнства, вони про нього просто не думають.

Однією з найважливіших відповідей Церкви на секуляризацію західного світу став небачений раніше розмах місіонерської діяльності. Ще в XIX столітті почали створюватися місіонерські товариства, діяльність яких вийшла за традиційні географічні рамки — місіонери вперше вирушили в різні країни Азії, Африки й Америки.

У XX столітті виникли п'ятидесятницькі й харизматичні церкви, багато людей відізналися на благовіст. Оновлення зачепило римо-католиків, що стало наслідком історичних рішень II Ватиканського собору.

Християнство швидко поширюється після Другої світової війни. Великих успіхів благовіст досяг в Індії, Китаї, Південній Кореї, Заїрі, Нігерії, країнах Латинської Америки. На початку 70-х років XX століття за кількістю віруючих центр християнства перемістився із Заходу в країни третього світу. Там нині проживають дві третини всіх християн планети.

Разом з тим у багатьох країнах з тоталітарною ідеологією (наприклад, у комуністичних і мусульманських) християни продовжують піддаватися переслідуванням і гонінням. Розбитому на багато деномінацій християнському світу протистоїть значною мірою згуртований ісламський світ, кількість прихильників якого невпинно зростає.

Але кожна криза Церкви завжди викликала нове відродження віри, появу нових апологетів і святих, нових місіонерів і нових мучеників. Черстон сказав, що кожного разу, коли батьки були не дуже ревними, діти палили вогнем віри. Він присвятив Церкві слова: «Очікуйте, що вона спіткнеться; очікуйте, що вона заблукає, але не очікуйте, що вона помере».

Багато разів Церква переживала кризи і загинула б, якби могла загинути, якби була людським інститутом. Але Церква — це Тіло Христове, вона не належить собі. Останні слова Христа, звернені до апостолів, були: «І от я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:20).

Нині багато людей задаються питанням, що очікує Церкву в третьому тисячолітті. Наша надія на Бога дозволяє впевнено дивитися в майбутнє, звідки назустріч нам йде Христос.

Володимир Степанов.

«СОБАЧЕ ЛИЦЕ»

Колись давно я прочитав в Івана Буніна, у «Неприкаяних днях», цікаву фразу: «... І лице покоління буде, як собаче».

Вона запам'яталася мені. Набагато пізніше я дізнався, що цей вираз взято з єврейської традиції. Причому він пов'язаний із приходом Месії і звучить приблизно так: «Коли прийде син Давидів, лице покоління буде подібне до собачої морди».

Що це означає? Одне із пояснень говорить: «Лице цього покоління подібне до лица собаки (безсоромне) — син не збентежиться навіть у присутності власного батька».

Це пояснюється так:

— люди втрачуть всякий сором;
— люди перестануть соромитися один одного, як не соромляться собаки, які злучаються і випорожнюються на очах у всіх.

Є ще таке пояснення: у природі собаки біжать попереду господаря. На перший погляд, здається, що собака біжить, куди хоче, а господар слідує за ним, підкоряючись його волі.

Але все це лише на перший погляд; ми знаємо, що насправді все навпаки: це господар йде, куди хоче, а собака біжить перед ним, прислухаючись до його наказів. Як тільки господар змінює напрям, собака повертає і знову мчить попереду, але вже в інший бік.

Керівники народу замість того, щоб вести людей за собою, йдуть, як собаки, на поводу в найнижчих інстинктів.

Третє пояснення: собака кидається на палицю. Якщо хтось її б'є — вона кусає палицю, а не того, хто її тримає.

«Біда ассирійцеві, жезлові гніву Мого, а кий у руках його — це пересердя Моє!» (Іс. 10:5). Коли на нас повстають черговий ассирієць чи Гаман, нам варто знати, що вони — ніщо інше, як палиця, кинута в нас з неба. І немає смислу лихословити на палицю і кризти її.

Євреї кажуть, що у Всюдисущого багато посланців. Чи не краще вжити заходів, щоб відвернути використання таких «палиць»? Перед приходом Месії розум покине людей, і, як оскаженілий собака, вони будуть кидатися на «палиці».

Вожді об'являть війну один одному. Тому що бачать тільки палицю і відмовляються визнавати Того, Хто цю палицю тримає.

«Та народ не звернувся до Того, Хто вразив його» (Іс. 9:12). Кроки Месії вже чути!

Ігор Циба.

ЗОЛОТА БРАМА І «ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО»

Існує «золоте правило» тлумачення пророцтв: реальне тлумачення можливе лише після того, як пророцтво збулося. Адже пророцтво в Біблії — не передбачення майбутнього; Писання однозначно засуджує таку практику (див. 5 М. 18:10-12). Біблійні пророцтва — це ознаки, за виконанням яких Божий народ може бачити дію руки Господньої в людській історії.

Прикладів цьому — багато. Скажімо, юдеям, що перебували в полоні і розсіянні, беззаперечно хотілося знати, про кого йдеться, коли Господь промовляє: «Хто до Кіра говорить: «Мій пастирю», і всяке Моє пожадання він виконає та Єрусалимові скаже: «Збудований будеш!», а храмові: «Будеш закладений!» (Іс. 44:28). І тому, напевне, виникали різні традиції тлумачення слова «Кір».

Одні шукали аналогії в давній і не дуже давній історії. Інші вираховували число імені «Кір». Ще одні проголошували, що, мовляв, «Кір» — це свобода в серці кожного з нас! І так було доти, поки на історичній сцені не появився правитель на ім'я Кір. І «... першого року Кіра, царя перського, коли виконалось слово Господнє, проречене устами Єремїїними, збудив Господь духа Кіра, царя перського, і він оголосив по всьому царству своєму, а також на письмі, говорячи: «Так говорить Кір, цар перський: Усі земні царства дав мені Господь, Бог Небесний, і Він наклав на мене збудувати Йому храма в Єрусалимі, що в Юдеї. Хто між вами з усього Його народу — нехай буде Господь, Бог його, з ним, і нехай він іде до Єрусалиму» (2 Хр. 36:22-23).

Якщо бути історично точним, цар Кір звелів усім пригнобленим народам йти у свої землі і будувати храми своїм Богам. Але євреї знали, що нема інших богів, окрім Господа, Бога Небесного. У будь-якому разі, потреби міркувати про суть вказаного пророцтва більше не було.

Інший приклад — слова пророка Осії: «Як Ізраїль був хлопцем, Я його покочав, і з Єгипту покликав Я сина Свого» (Ос. 11:1). Здавалось би — все ясно: мова йде про вихід євреїв з Єгипту. Але чому — «сина», а не, скажімо, «синів»? Адже «Ізраїль» єврейською — жіночого роду.

Це залишалось незрозумілим, поки євангеліст, розповідаючи про повернення Месії, народженого у Вифлеємі, після втечі в Єгипет, не вигукнув: ось про що, виявляється, сказав Господь через пророка! (Мт. 2:15). Так що правило невідмінне: не збулося — не тлумач. Думай «не більш, як написано» (1 Кор. 4:6). Коли збудеться — само з'ясується.

Але правило правилом, а цікавість бере своє.

І почали учні Христові задумуватися: що би могли означати в Єзекїля слова: «І вернув мене в напрямки брами зовнішньої святині, що обернена на схід, а вона замкнена. І сказав мені Господь: «Брама ця буде замкнена, не буде відчинена, і ніхто не увійде в неї, бо в неї ввійшов Господь, Бог Ізраїлів, і вона буде замкнена» (Єз. 44:1-2).

На основі цього тексту євреї вважали, що Месія увійде у місто через Золоту браму — єдину в стародавньому Єрусалимі, звернену на схід, і, до того ж, єдину, що веде безпосередньо на Храмову гору.

Але ось уже багато років не існувало ні святині, ні брами, зверненої лицем на схід. А до цього часу все ширшої популярності набувало шанування фізичної непорочності як ознаки духовної чистоти. І виникла ідея, що пророцтво це — про що б ви думали? Як, хіба не здогадалися?

Про утробу матері Ісуса! Мовляв, божественне Немовля, що народжувалося, не порушило її цілісності, і Марія зберегла свою фізіологічну недоторканість не лише при зачатті, а й при народженні Христа. Що означає фраза, що «брама» ця була «обернена на схід», і чому Господь «в неї ввійшов», «і вона буде замкнена», — цьому були дані інші пояснення, не менш благочестиві. А за відсутності альтернативних варіантів тлумачення це стало загальноприйнятим.

Минали роки, місто Соломона, сина Давидового, відбудовувалося, руйнувалося і знову відбудовувалося. І ось в 1541 році інший Соломон, точніше — Сулейман (могутній завоюник Сулейман Прекрасний, у наших краях більше відомий як чоловік Роксолани), бажаючи покінчити з месіанськими сподіваннями євреїв, звелів замурувати Золоту браму.

Перед нею він облаштував кладовище, знаючи, що юдейський праведник не піде ритуально нечистим місцем. За легендою султан наказав поховати там своїх найдоблесніших воїнів разом із зброєю: якщо з приходом Месії мертві встануть з гробів, то ті воїни перешкоджатимуть проходженню Помазанця.

Так ісламський халіф, найславетніший із султанів Оттоманської Порти, став інструментом в руках Святого Ізраїлю, як і задовго до нього — великий Кір, цар перський. Сам того не знаючи, Сулейман виконав пророцтво Єзекїля, пророка Божого. Ось тільки зі своїми власними планами на цей рахунок він запізнився на півтори тисячі років — Месія вже пройшов цією брамою. Щоправда, християни не сразу усвідомили те, що сталося, — вони вважали це пророцтво таким, що давно збулося...

А Золота брама, обернена на схід, до Святої гори, так і стоїть зачинена як свідчення незаперечності Божого Слова: «... Я Бог, і немає більш Бога й нікого, як Я, що звіднаю кінець від початку і наперед — що не сталося ще, і що говорю: «Мій замір відбудеться, і всяке жадання Своє Я вчиню» (Іс. 46:9-10).

Сергій Головін.

ЮДЕЇ І СВІТ НАВКОЛО

У другому розділі Послання до римлян апостол Павло звертається до юдеїв — народу, вибраного Богом, адресуючи їм слова осуду: «Ось ти звешся юдеєм, і спиращешся на Закона, і хвалишся Богом, і знаєш волю Його, і розумієш, що краще, навчившись із Закону, і маєш певність, що ти — провідник для сліпих, світло для тих, хто знаходиться в темряві, виховник нерозумним, учитель дітям, що ти маєш зразок знання й правди в Законі. Отож ти, що іншого навчаєш, себе самого не вчиш!» (Рим. 2:17-21).

«... і спиращешся на Закона». Юдеї хвалилися тим, що Бог вибрав їх з усього світу, тільки їм давши Свій Закон, тобто визначив правила життя, призначені для блага людей.

«... і хвалишся Богом». Бог відкрився через Святе Писання лише цьому народові, і юдеї не тільки знали про Бога, а й могли мати з Ним близькі взаємовідносини.

«... і знаєш волю Його». Бог відкрив у Святому Писанні не лише Свій характер, а й Свої наміри відносно людей.

«... і розумієш, що краще». Грецьке слово, яке вжив тут апостол Павло, означає, що «краще взагалі не буває».

«... навчившись із Закону». Юдеї мали перевагу перед всім іншим світом, адже користувалися мудрістю Божою. І навчалися вони Закону з раннього дитинства до смерті. Тобто вони знали правила життя, які Бог визначив для їх блага.

«... і маєш певність». Звичайно, маючи Закон Божий, тобто мудру організацію свого повсякденного життя, і знаючи характер Бога і Його волю щодо них і всього іншого світу, юдеї були впевнені, що вони кращі за весь інший світ. І не лише кращі, а й провідники, світло, наставники, вчителі. У цьому тексті апостол Павло лиш повторює те, що думали про себе самі юдеї. Вони просто пишалися своїм духовним становищем.

Переносючи слова апостола Павла на сучасність, можна сказати, що багато з нас згодні з такою оцінкою.

Але подивімося, якими бачили погани юдеїв в епоху Нового Заповіту. Вони розглядали юдаїзм як «варварський забобон», подібно до того, як деякі в нашій країні ставляться до євангельських християн, а юдеїв — як «найогиднішу расу». Джерела і походження юдаїзму перекучувалися зі злісним невіглаством. Говорили, що юдеї були спочатку групою прокажених, яких єгипетський фараон послав у пісчані кар'єри; і що Мойсей зібрав цю банду і повів їх через пустиню в Палестину.

Говорили, що вони поклонялися осласній голові, тому що в пустині стадо диких ослів привело їх до води, коли вони гинули від спраги.

Говорили, що вони не вживають в їжу свинину, тому що свині особливо схильні до сверблячки, а саме від цієї хвороби страждали юдеї в Єгипті.

Висміювали погани і деякі юдейські звичаї. Плутарх вважав, що причина відмови юдеїв від вживання свинини могла полягати в тому, що юдеї шанували свиню як бога. Ювенал пояснював це тим, що свинина була для них більшою цінністю, ніж людське тіло. Звичай дотримуватися суботи розглядався просто як лінощі.

Наводячи паралель з сучасністю, можна згадати, що євангельським віруючим ще не так давно інкримінували не тільки приношення дітей у жертву своєму Богові, а й вираження інтересів великої буржуазії (з Довідника атеїста за 1976 рік). Не уточнюється якої, напевне, американської.

Однак залишається незрозумілим, чому за такої непопулярності юдеї, все ж, отримали незвичайні привілеї від Римської держави.

Їм було дозволено щороку перевозити в Єрусалим храмовий податок. Близько 60 року до Р. Х. в Азії склалося настільки серйозне становище, що був заборонений вивіз грошей. І жодна з підпорядкованих Риму народностей не могла переправити кошти в іншу частину імперії, наприклад, для допомоги голодуючим співгромадянам. Тільки юдеї могли перевозити гроші з одної провінції в іншу.

Їм було дозволено мати свої власні суди і жити відповідно з їх власними законами. У декреті, який видав правитель Луцій Антоній в Азії близько 50 року до Р. Х., сказано: «Наші юдейські громадяни прийшли до мене і повідомили, що вони мають свої власні зібрання, які проводяться за зако-

нами їх предків, і своє особливе місце, де вони вирішують свої власні діла і розбирають позови між собою. Коли вони попросили, щоб ці звичаї продовжувалися і надалі, я виніс рішення, щоб їм було дозволено зберегти ці привілеї».

Римський уряд поважав дотримання суботи. Тому юдеїв не викликали в суботу на суд для дачі показань; якщо населенню роздавали якісь подачки і ця роздача припадала на суботу, юдеї мали право вимагати свою частку наступного дня.

Особливо делікатним для поган було питання про військову службу. Так от, юдеї користувалися правом звільнення від військового обов'язку. І це також було безпосередньо пов'язано з фактом суворого дотримання суботи.

Юдеїв звинувачували, однак, у двох речах.

У стародавньому світі неможливо було уявити існування релігії без будь-яких зображень богів. Історик Пліній Молодший називав юдеїв «расою, що відрізняється своїм презирством до всіх божеств». Ювенал говорить: «Вони не шанують нічого, окрім хмар і бога неба».

Але антипатія поган до юдеїв розвивалася не стільки через їх віросповідання без образів, скільки через їх холодну зневагу до інших релігій.

Знову повертаючись до сучасності, ми бачимо, як багато наших братів і сестер з погордою ставляться до православної віри. Але ж вона домінує в нашій країні. А хто зневажає своїх співгромадян, той не може стати Божим місіонером. Саме ця погорда щодо інших була одним з пунктів, що турбували Павла, коли він говорив, що юдеї накликали погану славу на Ім'я Боже.

Їх звинувачували не тільки в ненависті до своїх співплемінників, а і в неконтактності. Тацит сказав про них: «Щодо стосунків між собою — їх чесність непохитна, співчуття пробуджується в них швидко, але щодо інших людей вони виявляють ненависть і ворожнечу».

Тацит говорив, що поганина, наведеного в юдаїзм, насамперед вчили «зневажати богів, зректись своєї національності, зректись батьків, дітей і братів».

Іншими словами, саме зневага і презирство визначали ставлення юдеїв до інших людей, а це, природно, викликало ненависть у відповідь. Юдеї замикалися в міцну, але маленьку громаду, з якої були виключені всі інші і в якій зневажали поган через їх віру і не виявляли милосердя до них.

Апостол Павло показує далі в цьому Посланні, що Законом виправдатися неможливо, як неможливо й дотримуватися його повністю. Він говорить: «Отож ти, що іншого навчаєш, себе самого не вчиш!». І далі наголошує, що юдеї самі не дотримуються того, що проповідують.

Світ дивився на юдеїв наче крізь лупу, і факт, що юдеї були здебільшого чесні, перекреслювався тим, що деякі з них іноді крали, займалися перелюбом і святотатством. Тому погани й говорили: «Чим їх Бог кращий за наших богів, адже вони такі ж, як і ми».

Ім'я Боже зневажається тим, що люди зі світу, прискіпливо приглядаючись до нашої поведінки, не бачать різниці. І, відповідно, не бачать в нас тих, ким Бог заповідав нам бути: провідників, світло, наставників, учителів.

І закінчується цей розділ словами: «Бо не той юдей, що є ним назовні, і не той обрізання, що назовні на тілі, але той, що є юдей потаємно, духовно, і обрізання — серця духом, а не за буквою; і йому похвала не від людей, а від Бога» (Рим. 2:28-29).

Цими словами Павло підсумовує все сказане раніше. Істинного юдея повинні вирізняти не зовнішні ознаки (такі, як носіння філактерій — пов'язок з цитатами зі Святого Писання, привселюдні молитви й пости, десятина чи обрізання). А правдиве обрізання не зводиться до ритуалу обрізання крайньої плоти чи прийняття водного хрещення. Справжній юдей — той, чие обрізання відбувається в серці, за духом, а не за буквою.

Відомо, що багато євреїв формально дотримувалися вимог Закону, але серця їхні були далекими від Бога (Іс. 29:13). «Обрізане серце» — це серце, відокремлене від світу і присвячене Господу. Істинний юдей одержує похвалу не від людей (як фарисей), а від Бога, Котрий оцінює людей за їх внутрішньою сутністю, за думками та намірами серця (Євр. 4:12).

Істинна релігія — це відкрите серце і відчинені двері. А юдаїзм мав закриті серце і зачинені двері. Бог хотів, щоб юдеї були прикладом — відкриті і для людей, і для Бога. Але вони відокремились. І це призвело до ізоляції й неприязні щодо цієї нації. Візьмімо для себе урок.

СМЕРТЬ — ЦЕ ПОЧАТОК НОВОГО ЖИТТЯ

«Поправді, поправді нажу вам: Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе», — це вічний закон народження нового життя, що вийшов з уст Господа і записаний в Євангелії від Івана.

Принцип появи життя через смерть можна побачити в усіх сферах життя: духовного, фізичного, суспільного. Батьки несуть відповідальність перед Богом і людьми за свій «плід» — дітей. Наскільки ми «помремо» для себе (своїх власних егоїстичних бажань, потреб свого «я») і віддамо їм велику частку свого часу, настільки вони наповнять «життя», яке приймуть через спілкування з нами.

Кожен з нас, як громадянин, несе відповідальність перед Богом і людьми за свою країну, свої дії щодо співгромадян. Якщо людина живе тільки для себе, турбуючись про благополуччя лише свого життя, своєї сім'ї, не «померши», не віддавши часточку себе для блага країни, то країна ніколи не зможе стати процвітаючою. «Життя» суспільства, країни — це «смерть» для багатьох із нас: бо треба жити чесно, не красти, працювати не на 30 відсотків, а на всі 100.

Бажання вижити самому, спасти лише своє життя насправді наближає до «смерті». І навпаки, відомо багато прикладів, коли смерть одного давала життя тисячам інших людей.

Багато років тому одним із найулюблених масових видоів, що влаштовувалися в Колізеї, були бої гладіаторів. Фактично, відбувалося вбивство: один чоловік позбавляв життя іншого, а всі решта

«ласували» подробицями жахливого дійства. Але знайшовся чоловік, котрий не побоявся підвестися під час одного з таких поєдинків і сказати: «Зупиніться, люди, в Ім'я Ісуса Христа! Що ви чините?».

Спершу глядачі оторопіли від такої заяви, а потім розсміялися. Але цей чоловік зійшов вниз, на поле, де відбувався поєдинок, і знову звернувся до натовпу, що розважався, і гладіаторів. Один з гладіаторів у відповідь підійшов до цього чоловіка і вбив його. Тільки тоді той заклик, що коштував чоловікові життя, дійшов до людей. Один за одним глядачі почали покидати стадіон. Цей день смерті одного чоловіка став днем життя для багатьох: припинилось проведення цих видовищ і смертей гладіаторів назавжди. Його смерть стала життям для багатьох.

Великий Бог дозволив статися смерті Свого Сина, яка стала переломним моментом всієї історії людства. Через цю смерть Син Божий, Господь Ісус Христос дає життя кожному, хто побажає його прийняти. Ця смерть дала початок життю природи в кожному з нас і знищила силу диявола.

Його смерть дала можливість увійти Його життю в нас і перемагати всякий гріх, прокляття, озлобленість, жадібність, гордість, расизм та все інше, що веде до смерті. Через Свою смерть Господь Ісус Христос дав нам можливість прийняти Його життя Божої чистоти, праведності, святості, чесності і людської гідності.

Сьогодні в кожній людині є можливість, прийнявши цю жертву, цю смерть, увійти в новий початок життя. Тільки Боже життя, одержане через смерть Сина Божого на Голгофському хресті, наповнить нас справжньою любов'ю, радістю, миром і спокоєм, допоможе усвідомити мету і ціль життя, свого призначення.

ЩО РОЗСЕРДИЛО ПАСТОРА?

«Я більше ніколи не піду в «МакДональдз», хоч раніше його обожнював!». Ось таку назву статті одного американського пастора я надивав на його сторінці в Twitter. «У чому ж річ? — подумав я. — Чому пастор церкви, в якій понад 32 тисячі людей, так розбушувався?». Разом прочитаємо його історію.

«МакДональдз» був моїм улюбленим рестораном протягом багатьох років, — пише пастор. — У середньому я харчувався там чотири-п'ять разів на тиждень. Я ходив туди постійно зі своєю дочкою купувати «Хепі-міл» і нові іграшки, ми часто гралися там на гірці, від якої моя дочка була в захваті.

Звісно, що всі дні народження дочки

ми також проводили там з її друзями. Я постійно розхвалював цей ресторан у своїх проповідях, захоплювався швидкістю обслуговування і чистою туалетів. Багато разів я наводив його як взірць успішного керівництва і глобального мислення. Дійшло до того, що коли для ресторану настали тяжчі часи в 2011 році, я закликав людей підтримувати «МакДональдз» і йти

купувати там їжу! Але після вчорашнього все змінилося... Сьогодні я з сумом заявляю: «Я більше жодного разу не переступлю поріг цього закладу! Після вчорашнього випадку ні я, ні моя дружина навіть ногою туди не ступимо! Ніколи в житті, ні за яких обставин, ні за які гроші!».

Дочитавши до цього моменту, я подумав: що так розсердило пастора? Що ж там сталося?

«Учора, коли я зайшов в «МакДональдз» і замовив, як завжди, своє улюблене меню, — продовжував пастор, — мені замість виноградного напою подали апельсиновий! Я підійшов до менеджера і пояснив, що я замовив меню, в якому повинен бути виноградний напій. Менеджер мені відповів: дуже шкода, але ми поміняли меню і тепер подаємо лише апельсинові напої, а виноградні ми взагалі забрали з нашого раціону...»

Я не міг повірити в почуте... Це мене розсердило і поклато кінець моєї любові до «МакДональдзу»... Обмовлюсь відразу, що багато аспектів у ресторані мені досі подобаються — такі, як швидке обслуговування, чистота, якість страв, привітний

персонал, але те, що вони замінили мій улюблений напій, вплинуло на моє рішення, і я більше ніколи не прийду сюди! Ніколи! Так це ж дурниці, скажете ви. Як можна через один напій робити такі дивні висновки? Тим більше, що все інше там на найвищому рівні!

Ось тут я вас і впливав, — вів далі пастор. — Багато людей роками ходять до церкви, і їм все подобається: і приємна атмосфера, і глибоке поклоніння, і помазана проповідь. Але інколи трапляються якісь дрібниці на взірць: зі мною не привіталися або: змінили те, що мені подобалося, — і люди приймають доленосні рішення і залишають церкву».

Мені таке порівняння сподобалося, тому що ця проблема дуже актуальна сьогодні для багатьох церков. Якось до мене підійшов молодий чоловік і сказав: раніше я відвідував церкву, але потім перестав. Я поцікавився, чому.

— Та тому, що там самі лицеміри, — відповів він роздратовано. (Думаю, що й ви не раз чули таку відповідь).

Запитую далі:

— А ти зараз вчишся?

— Так, в університеті.

— А якщо ти дізнаєшся, що декан цього університету — лицемір, ти кинеш навчання?

— Та ні... — відповів він. — Причому тут декан до мого навчання?

— До якого магазину ти любиш ходити? — продовжував я.

— «Гіппо» (це білоруська мережа супермаркетів), — відповів він.

— Чи припиниш ти відвідувати ці магазини, якщо дізнаєшся, що два працівники там — абсолютні лицеміри?

— Але в магазини ходять за продуктами, то причому тут продавці чи інші працівники? — обурився він.

— Ось тут я тебе й впливав! Це цілком логічно! Однак коли мова про церкву, ти робиш якісь висновки на підставі того, що чув колись про когось.

Потрібно пам'ятати, що ми ходимо до церкви заради Бога, а не заради людей! Зрозуміло, що люди не досконалі і в церкві відбуваються різного роду зміни, які нам не завжди подобаються, але це не повинно впливати на нашу віру в Бога!

Роман Савочка.

ХТО БОГ ДЛЯ ВАС?

Розглядаючи питання про прощення гріхів, потрібно пам'ятати про два типи прощення.

Перше — це так зване Судове прощення (коли Бог перед нами постає як Суддя), і воно стосується покарання за гріх.

Друге — це Батьківське прощення (коли Бог постає як Отець). Це прощення стосується відновлення взаємин (радісного спілкування з Богом), яке порушене гріхом.

Коли ми говоримо, що всі наші гріхи прощені — минулі, теперішні і майбутні, то під цим розуміємо Судове прощення гріхів. Це означає, що той, хто повірив в Христа і прийняв Його заступницьку смерть на Голгофі, ніколи не повинен буде платити за свої гріхи, терплячи муки. Це стало можливим тому, що Христос перетерпів покарання за грішників на Голгофському хресті. Він помер за них, помер за всі наші гріхи, які вже скоєні і ще будуть

скоєні. У той момент, коли ми з вірою приймаємо Спасителя, ми отримуємо повне прощення гріхів і звільняємося від покарання за них.

А що ж відбувається, коли віруючий грішить? Гріх порушує спілкування між Богом і віруючою людиною, перериваючи його. Між Отцем і Його земним дітям вже немає колишнього радісного, близького спілкування. І поки віруючий не визнає перед Богом свій гріх і не покине його, такий стан речей буде тривати далі.

Біблія говорить, що коли ми сповідуємо гріхи, то Бог вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити від неправди всілякої (1 Івана 1:9).

Тут мова йде про Батьківське прощення. Бог для нас вже не Суддя, що вибає злочинця в результаті заступницької плати за його злочин, яку вніс на Голгофі Ісус Христос. Бог для нас — Отець, що дає прощення Своїй дитині заради Свого Сина Ісуса Христа.

Хто Бог сьогодні для вас?

СОН РОЗУМУ

Брехня — як алкоголь. У малих дозах вона дає обманливу радість, відхід від реальності і мало не вирішує проблеми. І, що головне, вона неймовірно нагадує правду. Майже як дві краплі води...

Якщо продовжувати загравати з брехнею, то вона, немов гілки хмелю, починає обплутувати свідомість людини, яка, не зрозумівши її підступності і притупивши чуття до розпізнавання обману, ризикує незабаром опинитися в її ланцюгах.

Одного разу брехня стає настільки великою і впливовою, що проста відмова від неї загрожує струснути вже сформовані на цьому хиткому ґрунті нові принципи, переконання і навіть світогляд.

Не кожен зважиться на такий подвиг самозречення. Солодкість брехні п'янить! Відмовитися від неї страшно. Страх, що надто багато всього може виявитися помилкою, змушує людину змагатися з

правдою: брехня в її мозку стає настільки систематизованою, що все, що суперечить їй, відкидається без жалю.

Настає ніч для істини, сон для розуму... Обдурена людина втрачає глузд, а іноді навіть совість і розум. Біле стає чорним, добре — поганим і навпаки. Будь-яке викриття, яке хоч якось може розбудити сплячий розум, відкидається аргументом, який здається беззаперечним, хоча насправді він брехливий: «Зараз всі брешуть, нікому не можна вірити».

Уникнувши викриття, брехня продовжує свою факельну ходу, повільно, а іноді й швидко проникаючи в серця вже не десятків, а тисяч або мільйонів своїх шанувальників. Брехня в глобальних масштабах знищує особистості і навіть народи зсередини, стирає моральні межі, змінює цінності, руйнує сьогоднішні і підміняє майбутнє фантастичними за своєю красою, але порожніми ілюзіями.

Та враз триумфальний похід брехні закінчується. По коліна в річках людської крові. Підходить до свого кінця ця жахлива ніч. Починає світати. А здалеку, немов у тумані, можна розгледіти обриси правди. Тільки побачити її дехто вже не зможе...

Істина — ось єдина протитрута від брехні!

Денис Подорожній.

БОГ, КОТРИЙ НЕ ПОСПІШАЄ

Ісус народився своєчасно, не раніше й не пізніше, ніж задумав Отець. Його Отець — чудовий стратег і блискучий тактик. Усе, що Він планує, — виконується. Усе, чого Він хоче досягнути, — досягається. У правильний час, у свій момент.

Він не поспішає і не бариться, хоч протягом всієї людської історії ми, люди, постійно звинувачуємо Його у зволіканні: «Де ж Ти, Господи?! Чи не час Тобі вступитися за нас?».

Ці заклики часто звучали в Псалмах і в Пророків. І навіть в Новому Заповіті Петрові довелося стати на захист Бога: «Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але нам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).

Читаючи Євангеліє, ми ніколи не бачимо, щоб Ісус кудись поспішав чи запізнювався. Навпаки, Він інколи навмисне сповільнював темп життя, як це було в історії зі смертю і воскресінням Лазаря.

Ісус, очевидно, менше поспішав і метушився, ніж Його послідовники, які постійно намагалися «підштовхнути» Його на якісь активніші й енергійніші дії чи слова.

Одні через свою матір намагалися спонукати Ісуса виділити для них «теплі» місця. Інші хотіли «посилити» євангелізацію, зруйнувавши непокірне село. Треті не могли дочекатися від Нього рішучих дій щодо спасіння Ізраїлю.

Навіть Своїй матері Ісус змушений був сказати, що Його час ще не настав, коли вона спробувала «натиснути» на свого сина, щоб вирішити проблему з дефіцитом вина на весіллі.

Багатьом із них здавалося, що Ісус міг би бути

успішнішим і ефективнішим, якби хоч трохи поспішив. Так само ми думаємо і про наші, людські діла. Про роботу, навчання, служіння.

Цікаво, що диявол був тієї ж думки, коли спокушував Ісуса в пустині. Адже всі три спокуси, по суті, були пропозиціями «зрізати кут», вийти в дамки найкоротшим і безболісним шляхом.

«Адже Отець обіцяв Тобі синівство, Царство, владу, обіцяв забезпечити Тебе всім необхідним: хлібом, людьми, авторитетом, — візьми їх тут і зараз».

І найкращою зброєю проти цих спокус була відповідь: «Отець знає, як і коли Мені все це дати. Я візьму все з Його рук, коли Він Сам захоче Мені дати».

На все час, але як важко прийняти цю істину, змиритися з думкою, що Бог знає «часи і строки». Як часто, подібно до Саула, який не зміг дочекатися Самуїла, нам бракує терпіння, щоб дочекатися Бога, і ми «біжимо попереду паровоза», зазвичай — у глухий кут.

Сучасне життя з його швидкостями кричить з рекламних щитів, з екранів телевізорів і моніторів: швидше, швидше, тобі потрібно це просто вже, візьми кредит, біжи сюди, а то не встигнеш.

Ми переконані, що успіх приходить до тих, хто біжить швидше, що ефективність безпосередньо пов'язана зі швидкістю діл і слів. Ми втрачаємо спокій, мир, здатність зупинитися і глянути навколо. Нам важко зупинитися й задатися питанням: чи те, чого ми досягаємо, — це саме те, чого ми насправді бажаємо?

Таке відбувається не тільки в нашому повсякденному житті, а й у служінні Богові. Ісус запрошує нас йти за Ним і з Ним, але ми часто біжимо.

Бог працює з серцями людськими, а це процес тривалий, делікатний і проходить не без спротиву самих сердець. Тут потрібні не меч, а скальпель, не швидкість, а терпіння, не суд, а милість.

Життя й служіння апостолів та учнів Ісуса — яскравий приклад такої неспішної праці.

Здається, три роки, проведені поряд з Ісусом Христом, повинні були навчити учнів багато чому. Щонайменше — допомогти розібратися, Хто Такий їх Вчитель. Але це тільки здається...

Клеопа на дорозі в Еммаус говорить про розп'ятого Христа: «Про Ісуса Назарянина, що Пророк був, могутній у ділі й у слові перед Богом і всім народом. Як первосвященники й наша старшина Його віддали на суд смертний, — і Його розп'яли... А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити» (Лк. 24:19-21).

І невпізнаний ними Ісус, здається, вже втрачаючи терпіння, говорить їм: «О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки! Чи ж Христові не це перетерпіти треба було і ввійти в Свою славу?». І Він почав від Мойсея, і від Пророків усіх, і виясняв їм зо всього Писання, що про Нього було» (Лк. 24:25-27).

І Христос такими настановами, утвердженнями, підбадьоренням займався протягом всіх 40 днів після Свого воскресіння.

Легко іронізувати й підсміюватися над нетямущими учнями, але й ми не кращі за них. А в чомусь і гірші.

Як нам навчитися не поспішати і все встигати? Як навчитися так жити й мислити, щоб, з одного боку, зберегти мир і спокійне серце, а з другого — уникати лінощів і бездумної трати часу?

Треба вчитися розрізняти Його голос. Це, в якомусь сенсі, мистецтво — мистецтво жити з Ним, мистецтво йти за Ним. І фокус тут повинен бути зміщений з того, що ми робимо для Нього, — хоч це також важливо, — на те, які наші стосунки з Ним, як ми йдемо разом з Ним, як ми працюємо разом з Ним.

Необхідно синхронізувати своє життя з Його життям, своє служіння — з Його служінням, свою швидкість — з Його швидкістю, свої думки — з Його думками.

Це непросто, тому що ми ще не на новій землі і вогор не дримає. Але Бог не зупиняється у Своїй роботі над нашими серцями. І почавши цей процес, Він вже не зупиниться і доведе Своє діло до кінця.

Роман Носач.

... І НЕ БОЯТИМУСЯ ЗЛОГО

Було це в тривожні воєнні часи. Одна жінка, що мала дитячу віру, пізно ввечері йшла через ліс. У руці вона несла сумку з продуктами, продуктивними картками і грішми.

Несподівано з темряви появився якийсь чоловік і, підійшовши до неї, з погрозою сказав:

— Віддайте мені свою сумку!

Зовсім спокійно вона відказала:

— Дякую вам, але я й сама можу її нести.

Чоловік був настільки приголомшений її відповіддю, що хвилину десять вони йшли поруч мовчки. Нарешті він повторив свою вимогу:

— Досить, віддайте мені свою ношу.

— Дякую, але я все ще справляюся сама.

Несподівано він відстав. Їй стало страшно — а якщо він зараз нападе ззаду? Але тут вона подумала: «Адже Спаситель не тільки в церкві оберігає мене, а й тут, у нашому лісі». І вона прошептала вірш з 23-го псалма: «Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох — вони мене втішать!».

Одразу ж після цього грабіжник догнав її і запитав: — Що ви сказали?

Сестра повторила вірш, і в них зав'язалася дивна розмова. Нарешті чоловік запитав:

— Чи знаєте ви, що я збирався зробити з вами?

— О так, звичайно, — відповіла вона.

— А чому ж ви не кричали від страху?

— А навіщо кричати й кликати на допомогу, коли мій Господь тут, зі мною, і охороняє мене, і я завжди захищена Його опікою? Він не допустив, щоб ви вчинили мені зло.

Коли вони розійшлися, чоловік заливався сльозами, а жінка навздогін крикнула йому:

— Я буду за вас молитися, доки ви не знайдете дорогу життя.

Яків Левен.

**№ 2 (125) Виходить щомісяця
ЛЮТИЙ 2015 р.**

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726